

மாங்கல்யம் சுந்து நீய..

அ.வ.

ராஜன் சீதரன்

மாங்கல்யம் தந்து நீயே

சிறுகதைத் தொகுப்பு

ராணி சீதரன்

நூல்	:	மாங்கல்யம் தந்து நீயே
விடயம்	:	சிறுகதைத் தொகுப்பு
ஆசிரியர்	:	ராணி சீதரன்
முகவரி	:	136, மத்திய வீதி, திருகோணமலை
பதிப்பு	:	முதலாம் பதிப்பு - 17, செப்டெம்பர் 1999
பதிப்புரிமை	:	ஆசிரியருக்கு
அட்டைப்படம்	:	ச. அ. அருள்பாஸ்கரன்
அச்சுப்பதிவு	:	RST Entrprises, Colombo 5, ☎501715
பக்கம்	:	84
பிரதிகள்	:	1000
விலை	:	ரூபா 80/=

அருட் செல்வி தெரெஸ் ராணியின்
பிறந்த நாள் நினைவாக வெளியாகும் இந்நூல்,
என் உயர்ச்சியில் மலர்ச்சியுற்ற
அன்புத் தந்தை சி. சிலபாதம் அவர்களுக்கு
காணிக்கை ஆகிறது.

பொருளடக்கம்

அணிந்துரை	(iv)
என் எண்ணத்திலிருந்து	(v)
1. நல்லாசிரியையுமாய்	1
2. இனியார் எமக்கு	6
3. மாங்கல்யம் தந்து நீயே	15
4. சீருடை	22
5. பிரிவு தந்த துயரிலே	30
6. மரணித்தும் வாழும் மனிதம்	37
7. மூக்குத்தி	45
8. புகலிடம்	53
9. அர்த்தங்கள் மாறியபோது	59
10. யாத்திரை	69

என் எண்ணத்தில் இருந்து.....

"மாங்கல்யம் தந்து நீயே" என்ற மங்களகரமான மகுடத்துடன் வெளிவரும் இச் சிறுகதைத் தொகுப்பின் ஆசிரியர் நாகராணி சீதரன் எனது மாணவர்களில் ஒருவர் எனக் கூறிக் கொள்வதில் எனக்குப் பெருமை உண்டு. அதுவும் பாடசாலை மட்டத்திலும், பல்கலைக்கழக மட்டத்திலும் எனது மாணவராக இருந்தமையால் தமிழ் மொழியில் அவருக்கிருந்த ஆற்றலையும், பற்றுதலையும் நன்குணரக் கூடிய வாய்ப்பு இருந்தது. சுழிபுரம் விக்ரோறியாக் கல்லூரி மாணவியாகவும் யாழ் பல்கலைக்கழக மாணவியாகவும் இருந்த காலத்திலேயே தமது படைப்பாற்றலை வெளிப்படுத்தியவர். கவிதை எழுதுவதில் மிகுந்த ஈடுபாடுடையவர் அகில இலங்கை ஆசிரியர் தின விழாவில் இவரது கவிதைக்குப் பணப் பரிசிலும் சான்றிதழும் கிடைத்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. அது மட்டுமன்றி திருகோணமலை பிரதேச சாகித்திய விழாவில் இவரது யாத்திரை என்ற சிறுகதை முதலாவது இடத்தைப் பெற்றுள்ளது.

இந்த வகையில் நாகராணி சீதரனின் இக் கன்னி முயற்சி பாராட்டப்பட வேண்டியது ஆகும். அதிலும் எனது மாணவர்களில் ஒருவரது அரிய முயற்சியினால் இத்தொகுப்பு நூல் வெளிவருகின்றது என்பதை நினைக்கும் போது இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி ஏற்படுகின்றது.

ஒரு காலத்தில் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் ஈழத்தில் பிரபல்யம் அடைந்த அளவிற்கு ஈழத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் தரம் வாய்ந்த ஆக்கங்கள் கூட பிரபல்யம் அடையாத குறை இருந்தது. இப்பொழுது இந் நிலை மறைந்து விட்டது. எம்மவராலும் தரம் வாய்ந்த படைப்புகளை ஆக்கமுடியும் என்பதை எழுத்தாளர் பலர் புலப்படுத்தியுள்ளனர். இவ்வரிசையில் நாகராணி அவர்களையும் ஒருவராகச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்.

"மாங்கல்யம் தந்து நீயே" என்ற இச் சிறுகதைத் தொகுப்பு பத்துச் சிறுகதைகளைக் கொண்ட சிறு நூல் எனினும் அவை பத்தும் தரம் மிக்க கதைகளாகவே விளங்குகின்றன. நாகராணி சிறந்த ஆசிரியர் அவர் பணியாற்றிய காலங்களில் தான் பெற்ற அனுபவங்களின் வெளிப்பாடுகளாகவே இச் சிறுகதைகள் விளங்குகின்றன. பெண்கள், வேலை செய்யும் பெண்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் வறுமை, குடும்பச் சிதைவு போன்றவற்றால் அனுபவிக்கும் இன்னல்கள் என்பன சிறுகதைகளின் கருப்பொருளாக அமைந்துள்ளன. நல்ல சிறுகதைகளிற்கு இருக்க வேண்டிய கட்டமைப்பு தெளிந்த உயிரோட்டமான நடை, சொற்சுருக்கம் போன்றன பெரும்பாலான கதைகளில் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஒவ்வொரு கதையும் நல்ல சில விழுமியக் கருத்துக்களை எம் உள்ளத்தில் விதைத்து விடுகின்றது.

நாகராணியின் இம் முயற்சி அவரது முதல் முயற்சியாக இருந்த போதிலும் அனுபவமிக்க சிறுகதை எழுத்தாளருக்குரிய தன்மைகள் பலவற்றைக் காண முடிகின்றது. இன்றைய இக் கட்டான சூழ்நிலையில் இத்தகைய படைப்புகள் பாராட்டப்பட வேண்டியனவாகும். இவரது இப்பணி தொடர வேண்டும். இன்னும் பல அரிய படைப்புகள் வெளிவரவேண்டும் என வாழ்த்துகிறேன் என்றும் எனது நல்லாசிகள்.

"அழுதென்று சொல்லடா செந்தமிழ்ப் பணியினை

அறமென்று கொள்ளடா செந்தமிழ்ப்பணியினை"

—பாவேந்தர் பாரதிதாசன்

சி.து.இராஜேந்திரம்

கல்வியியல் துறை
இலங்கைத் திறந்த பல்கலைக்கழகம்
நாவல, நுகேகொட
11.11.99

எழுதுவேண்டும் என்று தோன்றும்போதெல்லாம் எழுதுவேன். எனது ஆக்கங்களிற்கு ஊக்கமளித்த புனித மரியாள் கல்லூரி அதிபரும், உற்சாக மூட்டிய ஆசிரியைகளும் மாணவச் செல்வங்களும் என் நன்றக்குரியவர்கள். எனது ஆக்கங்கள் நூலுருப் பெறுவதற்கு ஆர்வம் தந்தோர் பலர். இவர்களில் திரு. என். அனந்தராஜ் தம்பி ச. ஸ்ரீதரகுமார் மறக்க முடியாதவர்கள். மேலும் எனக்கு தமிழை நயம்படக் கற்பித்த ஆசிரியர் திரு. து. இராசேந்திரம் அவர்கள் சிறந்த அணிந்துரையைத் தந்திருக்கிறார்கள். அவ்வப்போது என்னை ஊக்கப்படுத்திவரும் எழுத்தாளர் கேணிப்பித்தன் என்ற புனைபெயருடைய திரு. ச. அருளானந்தம் அவர்களின் கருத்து பின் அட்டையை அணி செய்ய, அவர்களின் மகன் திரு. ச. அ. அருள்பாஸ்கரனின் கைவண்ணத்தில் முன் அட்டை பொலிவு பெற்றுள்ளது. இவர்களுடன் என்னை மனிதவள மேம்பாட்டு நிலையத்தில் வருடந்தோறும் கவிபாட வைத்து, இலக்கிய உலகில் அறிமுகம் செய்துவைத்த அமரர் சி. பற்குணம் அவர்களும் நினைவு கூரத்தக்கவரே எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மிகுந்த சிரமங்களிற்கிடையிலும் சிரத்தையோடு நூலருவாக்கித் தந்த .வே. சடகோபன், RST உரிமையாளர் நிறுவனத்தினருக்கும் என்றென்றும் இதயபூர்வமான நன்றிகள்.

ராணி சீதரன்

136, மத்திய வீதி,
திருகோணமலை

நல்லாசிரியையுமாய்

அந்த நீண்ட மண்டபத்திலே கலை, வர்த்தக, விஞ்ஞானப் பிரிவு மாணவர்களுக்குப் பரீட்சை நடந்து கொண்டிருந்தது. வெண்புறாக்கள் வரிசையாக அமர்ந்து எதையோ தேடுவது போல மாணவர்கள் குனிந்தபடி பரீட்சை வினாத்தாளிற்கு விடை எழுதுவதில் கண்ணாயிருந்தார்கள். மேற்பார்வைக்காக வித்தியாவுடன் இருவர் இருந்தாலும் அவள் மிகவும் கவனமாகத் தனது கடமையைச் செய்து கொண்டிருந்தாள். மேற்பார்வையின் போது ஆசிரியர்கள் நடந்து திரிய வேண்டும் என்ற அதிபரின் கட்டளைக்கு அவள் மட்டும் செவியத்திருப்பாள் போல

“அன்வர் என்ன கதை?”

வித்தியா கடுமையாக எச்சரிக்க, திரும்பிக்கதைத்தவன் தனது விடைத்தாள்களைத் திருப்பித் திருப்பி . . . . . பார்க்கின்றான்.

சரியான குளப்படி, ஒழுங்காய் படிக்கவும் ஏலாது, படிக்கிறவர்களையும் கெடுத்து . . . . ஏதாவது கடையிலே போய் நின்றாலும் தாய் தகப்பனுக்கு வருமானமாவது வரும்.

ரீச்சர்மாருக்கு ஒவ்வொரு புனைபெயரும் கொடுத்து நக்கல் . . . . . சிரிப்பு . . . .

கெதியில் பள்ளிக்கூடத்தால விரட்டவேணும்.

வித்தியா குற்றாலக் குறவஞ்சி படிப்பித்துக் கொண்டிருந்த போதுஅன்வரும் விதுரனும் பட்டபாடும் . . . . கேட்ட கேள்விகளும் நினைவுக்கு வர . . . .

சரியான முத்தல்கள் . . . . .

அவன் மீது ஒரு கண்ணாக இருந்த வித்தியா கையும் களவுமாக அவனது திருட்டை பிடித்து வீடுகின்றாள். சப்பாத்துக்குள் இருந்து எடுத்த துண்டில் இருந்த குறிப்புகளைப் பார்த்து அன்வர் விடை எழுத . . . . .

அதை வாங்கிவிட்டு அவனின் விடைத்தாளை சிவப்புப் பேனையால் அடையாளமிட்டு அதிபரிடம் சொல்லப்போவதாக அவள் சொன்போது, அன்வர் கெஞ்சுகிறான். இந்தமுறை மட்டும், இனிமேல் பிழை செய்யமாட்டேன். வீடுங்கோ ரீச்சர்.

“உம்மை மன்னிக்கிறதால் அர்த்தமே இல்லை” அவளின் உறுதியைக் கண்டு

இனிமேல் கதைப்பதில் அர்த்தமில்லை என்பது போல வீடைத்தானைக் கசக்கி எடுத்துக் கொண்டு வெளியேறுகிறான் அன்வர். வீத்தியாவுக்கு பாவமாக இருந்தாலும், பயப்பிடுத்த வேண்டும் என பேசாமல் இருந்துவிட்டாள். போனவன் போனவன் தான். அன்வரைப் பற்றிய கதையே இல்லை.

அவனின் படிப்பை கெடுத்துவிட்டேனோ என்று கொஞ்சம் சங்கடமாக இருந்தது அவளுக்கு, பின்னர் இடமாற்றமாகி அவளும் வேறு வேறு திசைகளில் போய்விட அந்த நிகழ்வும் மறந்த கதையாகியது.

வீத்தியாவை பார்த்தவர்கள் யாரும் எளிதில் அடையாளம் காணமுடியாதவாறு அவளின் வாழ்க்கை அமைந்து விட்டது. செவ்வாய் தோஷம் என்று வாழ்க்கையே பொருந்தாமல் இருந்தவளிற்கு,

படிப்பு உத்தியோகம் ஒன்றையும் பாராமல் ஒரு கடை முதலாளிக்கு சாதகம் பொருந்தி வந்த போது,

அடியடா பிடியடா என்று திருமணத்தை நடத்திவிட்டார்கள்.

வீத்தியாவிற்கு ஒரு ஆண்குழந்தை பிறந்தது. “சீத்திரையில் புத்திரன் பிறந்தால் அக்குடி நாசம்” என்று சோதிடம் சொன்னார்கள்.

சந்தேகத்தின் பேரில் கைது செய்யப்பட்ட கணவன் மாதங்கள் வருடங்களாகியும் அவனை விட்ட மாதிரி இல்லை.

கணவன் உயிரோடு இருக்கிறான் என்ற நம்பிக்கையில இரண்டு வருடங்கள் பூவும் பொட்டுமாக இருந்தாள்.

அவங்கட கையில் போனவர்கள் யார் உயிரோட திரும்பி வந்தவை? இவவும் புருசன் இருக்கிறான் என குலுக்கி மினுக்கித் திரியிறா” இப்ப எல்லாரும் பொட்டு, சருகைச் சீலை, பூ என்று வைச்சுக்கொண்டுதானே திரியினம்.

சுமங்கலி வீதவை என்று ஒரு வீத்தியாசமும் இல்லை, எல்லாம் கலிகாலம்.

சமுதாயத்திற்கு அவளின் கோலம் சகிக்கமுடியாமல் போனது.

இரண்டுவருடங்களின் பின் அவளே தன்னை வீதவைக் கோலத்திற்குள் புகுத்திக் கொண்டபோது.

அன்வர் நீங்களா? சரியாய் மாறிப்போய் . . . . அடையாளமே தெரியாமல் . . . . நீங்கள் மட்டும் என்ன? உங்கட பழைய கோலத்தை “ ஐடென்ரி ”யில் பார்த்துத்தான் மதிச்சனான்.

ஏன் இப்படி . . . . ?

அவனைக் கண்டது தனது தவம் பலித்தது போன்ற ஒரு மகிழ்ச்சியில் நீங்கள் எப்படி இந்த வேலையில் . . . . ?

என்னில் கோவம் இல்லையே . . . . ? அவள் கேள்விகளை அடுக்கினாள்.

பாடசாலையை விட்டுப் போகும் போது ஆத்திரமாகத்தான் இருந்தது. பிறகு நான் இந்த நிலைக்கு வருவதற்குக் காரணமே நீங்கள் தந்த தண்டனை தான். அதற்குப் பிறகு தான் நான் என்னை உணரத்தொடங்கினேன். ரீச்சர்!

உங்களை வாழ்வில் மறக்கவே முடியாது.

இப்ப இந்தப்பகுதிக்கே நான் தான் பொறுப்பு.

நீங்கள் என்ன பிரச்சினை என்றாலும் இந்த நம்பருடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கோ. என்றை பெயரைச் சொல்லுங்கோ.

இந்தக்காலத்தில் இப்படியானவைகள் தான் ரொம்பப் பெறுமதியானவை. அவனிடம் அதை வாங்கிப் பத்திரப்படுத்திக் கொள்கிறாள்.

சரீ நீங்கள் போங்கோ ரீச்சர். நான் பிறகு சந்திக்கிறேன்.

எல்லோரின் கண்களும் அவளை மொய்க்க வீத்தியாவிற்கு தனது சேவையின் மீது நம்பிக்கை ஏற்பட்டது.

அன்வர் கொஞ்சக் காலத்திற்கு முன்பு இந்தப்பகுதிக்கு வந்திருந்தால் தனக்குக்கூட இப்படி ஒரு தண்டனை ஏற்படாமல் தடுத்திருக்கலாமோ என நினைத்தவளின் முன்னால் அவளிற்கான பஸ் நிற்கிறது.

இனி யார் எங்கு

யாழ்ப்பாணம் நகரிலிருந்து காரைநகர் செல்லும் வழியாக எட்டுக் கிலோமீற்றர் தூரம் போனால் வருவது பண்ணாகம் என்ற அழகிய கிராமம். “விசுவத்தனை வீதி” யில் சற்று தூரத்தில் விசுவத்தனை முருகன் கோயில், கேணி, கிணறு, தேர்மேடை, வாசிகசாலை, அன்னதான மண்டபம் . . . . . முருகனின் அருட்பார்வையில் வழங்கொழிக்கும் வயல்கள் வரம்பு . . . . . தண்ணீர் ஓடும் வாய்க்கால் . . . . பச்சைப்பசேலென்ற காய்கறித்தோட்டம்,

பின்னேரம் அந்தக் கிராமத்தவர் எல்லோரும் ஏறும்பு போல வயல்களில் மொய்த்துக் கொண்டிருக்க

பெண்கள் குடிதண்ணீர் எடுப்பதற்காக இடுப்பிலே குடத்தோடு வருவோரும் போவோருமாக

பட்டாம் பூச்சிபோல ஓடியோடி வாய்க்காலில் முகம் கழுவி . . . . தண்ணீர் குடித்து . . . .

எவ்வளவு சந்தோஷமான வாழ்க்கை ? அப்படி ஒரு நிலை திரும்பி வராதா? என்ற ஏக்கம் முரளியை வருத்தியது.

அவனின் நண்பர்கள்

கோயில் வளவில் களவாகக் குரும்பை பிடுங்கி “குடியடா முரளி குடி ” என்று தந்த பாலன்,

“சூரன் போர் ” திருவிழாவில் அனுமான் உடுப்புப் போட்டு தங்கையை வெருட்டிய மோகன்,

வள்ளி திருமணம் நடத்த போது “பொம்பிளை” வேடம் போட்ட கண்ணன்,

இப்படிக் கொஞ்சப்பேருடன் திருவெம்பாவை பாடி நாலுமணிப் பொழுதில் ஊரை எழுப்பியது. . . .

மாறிக்கணறுகளின் ஆழம் பார்த்தது . . . .

அன்வர் நீங்களா? சரியாய் மாறிப்போய் . . . . . அடையாளமே தெரியாமல் . . . . . நீங்கள் மட்டும் என்ன? உங்கட பழைய கோலத்தை “ ஐடென்ரி ” யில் பார்த்துத்தான் மதிச்சனான்.

ஏன் இப்படி . . . . ?

அவனைக் கண்டது தனது தவம் பலித்தது போன்ற ஒரு மகிழ்ச்சியில் நீங்கள் எப்படி இந்த வேலையில் . . . . ?

என்னில் கோவம் இல்லையே . . . . ? அவள் கேள்விகளை அடுக்கினாள்.

பாடசாலையை விட்டுப் போகும் போது ஆத்திரமாகத்தான் இருந்தது. பிறகு நான் இந்த நிலைக்கு வருவதற்குக் காரணமே நீங்கள் தந்த தண்டனை தான். அதற்குப் பிறகு தான் நான் என்னை உணரத்தொடங்கினேன். ரீச்சர்!

உங்களை வாழ்வில் மறக்கவே முடியாது.

இப்ப இந்தப்பகுதிக்கே நான் தான் பொறுப்பு.

நீங்கள் என்ன பிரச்சினை என்றாலும் இந்த நம்பருடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கோ. என்றை பெயரைச் சொல்லுங்கோ.

இந்தக்காலத்தில இப்படியானவைகள் தான் ரொம்பப் பெறுமதியானவை. அவனிடம் அதை வாங்கிப் பத்திரப்படுத்திக் கொள்கிறாள்.

சரி நீங்கள் போங்கோ ரீச்சர். நான் பிறகு சந்திக்கிறேன்.

எல்லோரின் கண்களும் அவளை மொய்க்க வித்தியாவிற்கு தனது சேவையின் மீது நம்பிக்கை ஏற்பட்டது.

அன்வர் கொஞ்சக் காலத்திற்கு முன்பு இந்தப்பகுதிக்கு வந்திருந்தால் தனக்குக்கூட இப்படி ஒரு தண்டனை ஏற்படாமல் தடுத்திருக்கலாமோ என நினைத்தவளின் முன்னால் அவளிற்கான பஸ் நிற்கிறது.

விக்கி விக்கி அழத்தொடங்கினான் முரளி.

ஏன்! அப்பா இல்லையா?

ஆதரவாக ரீச்சர் கேட்டபோது வீம்மலுக்கிடையில் “இல்லை ரீச்சர்”

அவனின் அப்பா துடிதுடித்த அந்தக் காட்சி பிஞ்சு உள்ளத்தில் பதிந்து . . . .
வாழ்க்கை முழுவதும் அது மறக்க முடியாத மாறாத் தழும்பாகி.....

“புக்காரா” வீமானம் பறந்து பறந்து குண்டுமழை பொழிந்தவேளை, வழமையாக வயலில் வேலை ஏதாவது செய்து கொண்டிருக்கும் முரளியின் அப்பா அன்று,

முரளி கடைக்கு வாரியா ?

“ பேக்கரி ” யில் கணக்குகள் பார்க்க வேண்டி இருக்கு, உதவிக்கு ஒருவரைத் தன்னுடன் வைத்திருந்தாலும்

வரவு, செலவுக் கணக்குகள் எல்லாம் தானே பார்த்துக் கொள்வதுண்டு.

முரளி . . . . ஒரு மாதிரிச் சத்தம் வித்தியாசமாக இருக்கு,

எங்கோ கணவைச்சு சுத்துறான்.

நீ போய் “பங்கருக்குள்” இரு மகன்.

அப்பா . . . . எனக்கு பயமாய் இருக்கு. நீங்களும் . . . .
“கெதியாய் போ”

அப்பாவின் அதட்டலோடு முரளி உள்ளே போய்விட்டான்.

வானம் பிளந்து . . . . இடி தொடர்ந்து விழுவது போன்ற பயங்கரச் சத்தம்.
விசுவத்தனையானே, காப்பாற்று . . . . அப்பாவைக் காப்பாற்று. .. இந்த முறை
விரதம் இருந்து “பிறதட்டை” போடுவன். . . . காவடி எடுப்பன் . . . .” பங்கருக்குள்
வேண்டுதல் தொடர்ந்தது.

புயலுக்குப்பின்னால் ஏற்படும் அமைதி. அதற்குள்ளால் அப்பாவின் அலறல்.....

வெடித்துப் பறந்த “சன்னம்” அப்பாவின் கண்ணைக் குத்திக் கொண்டுபோய்
இருந்தது.

துடி துடித்து . . . . இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்த தகப்பனை என்ன செய்வது
என்று அவனுக்கு விளங்கவில்லை.

முருகா ! முருகா !! என்று கதறிய அப்பாவின் அருகில் சென்று வழிந்தோடும்
இரத்தத்தைக் கழுவிய போது,

முரளி ! முரளி !! அப்பா அவனின் கையை இறுகப்பிடித்துக் கொண்டு தண்ணீர்
தரும்படி சைகை மூலம் கேட்கிறார்.

அவன் பருக்கிய தண்ணீருடன் அவரது உயிர் பிரிந்ததை நேரிலே பார்த்தான்.

கடவுளே உனக்கு கண்ணே இல்லையா ? நான் என்ன கொடுமை செய்தேன்?
தாயின் புலம்பல்.

“கஸ்தூரி ! குஞ்சம் குருமனுமாய் இதுகளை வைச்சுகொண்டு என்ன செய்யப்
போறாய் ? ”

சனம் எல்லாம் மூட்டை முடிச்சுகளோடு போகுதுகள். போறவையோட போவம்
வா.

எத்தனையோ பேர் கேட்டும் அவள் அசையவில்லை.

“அவர் போன இடத்திலேயே நாங்களும் இப்படியே இருந்து செத்துப்போறம்.
நீங்கள் எல்லாரும் போங்கோ ”

பிடிவாதமாக இருந்தவள் பிள்ளைகளின் நிலையைப் பார்த்து மனமிரங்கி
வெளிக்கிட்டாள்.

பசி . . . . பட்டினி . . . . நோய் . . . . இடம்பெயர்வு.

ஒரு மாதிரி திருகோணமலை அகதி முகாமில் சேர்க்கப்பட்டபோது அவர்களின்
உயிர் ஊசலாடியது.

கஸ்தூரியின் நிலையைப் பார்த்து இரங்கிய ஒருவர் “உனக்கு வளர்க்க
முடியாவிட்டால் இரண்டு பிள்ளைகளை அநாதை இல்லத்தில் சேர்த்துவிடு”

உதவிக்கு வந்தவரின் சிபார்சின் பேரில் முரளியையும் தம்பியையும் அநாதை
இல்லத்தில் சேர்த்துவிட்டபோது, மறுநாளே முரளி ஓடி வந்துவிட்டான்.

அம்மா இனிமேல் என்னை எங்கேயும் அனுப்பாதேங்கோ. உங்களோட நீங்கள் தரும் வெறும் தண்ணீரையாவது குடித்துவிட்டு இருக்கிறேன்.

தாயின் மடியில் முகம் புதைத்து அழுத முரளியை, “மண்ணுக்கு மரம் பாரமில்லை, எனக்கும் நீங்கள் பாரமாக தெரியல்ல இனிமேல் எங்கேயும் போக வேண்டாமென்றாள்”

“ஏன் பிள்ள நீ இப்படி கஸ்டப்படுகிறாய்?”

மூத்த பெடியனை ஒரு கடையில் பார்த்து விடலாம் தானே, உன்பாடும் ஆறுதலாக இருக்கும்”

இல்ல, செல்லம் அக்கா, ஏதோ நாலு சொல்லு படிச்சிருந்தால் அந்தப்பிள்ளைகளுக்குப் பின்னுக்கு உதவியாய் இருக்கும் தானே? சரி உன்ர விருப்பம்.

கல்லுடைக்கப் போறவைக்கு நல்ல சம்பளமாம், நீயும் வாறியே?

செல்லம் அக்கா கஸ்தூரியையும் கூட்டிக்கொண்டு கல்லுடைக்கப் போகின்றாள்.

நாலு நாட்கள் அவள் தொடர்ந்து போனாள்.

கல்லுப்பாறையை நெகிழச் செய்து கல்லுகளைச் சின்ன அளவில் அடிப்பதற்கு கஸ்தூரியின் சக்தி முழுவதும் தேவைப்பட்டது.

கையெல்லாம் சிவந்து, பொக்களங்களாகி . . . . . நெஞ்சு மூச்செடுக்க முடியாதபடி அவள் உடல் காற்றில் பறப்பது போல இயக்கமில்லாமல் போக..... கஸ்தூரிக்கு எதுவுமே நினைவில்லை.

“முரளி! அம்மாவிற்குச் சரியான காய்ச்சலும் காய்கிறது. மயங்கி விழுந்து போனா கவனமாகப் பார்.”

செல்லம் அக்கா அடிக்கடி அவளை பார்த்துப் போவாள் .

காய்ச்சல் விடுவதாக இல்லை. தொடர்ந்து வந்த இருமல்.

லொக் . . . . லொக் . . . . லொக் . . . .

இருமித் துப்பிய போது இரத்தம் இரத்தமாக . . . . வாந்தி,

அம்மாவைக் குணப்படுத்த வேண்டும்.

கஸ்டப்படுத்தாமல் ஓய்வெடுக்க வீட வேண்டும்.

நல்ல சாப்பாடுகள் வாங்கி கொடுக்க . . . . . இப்படி முரளியின் கனவு வளர்ந்தது.

தாய்க்குப் “பனடோல்” வாங்கப்போனவனை “தம்பி இங்க வாடா, எங்கட கடையில் உதவிக்கு நிற்கிறியா? ஒரு ஆள் தேவையாய் இருக்கு” முதலாளியின் கேள்விக்கு முரளி மௌனமாக நிற்கிறான்.

கடையில் நின்றால் படிப்பை தொடரமுடியாது, அம்மாவை இந்த நிலையில் விடாது வைத்தியம் செய்ய வேண்டும் .

“ஓம் ஐயா நான் வாறன். ”

எப்ப தொடக்கம்?

நாளையிலிருந்து வாறன்.

முரளி நீ வந்த நேரம் முதலாளிக்கு நல்ல வியாபாரம் போல . . . . . எவ்வளவு தாறவர் இவனின் வாயை கிளறுவர் சிலர்.

எல்லாவற்றுக்குமாக அவனிடமிருந்து ஒரு சிரிப்பு மட்டும் வரும்.

தண்ணீர் தெளிப்பது, படத்திற்கு பூ வைப்பது, விளக்கு வைப்பது, சாப்பாடு எடுப்பது, சாமான் தூக்கிக்கொடுத்து . . . .

எந்த வேலையென்றாலும் முரளி கைக்குள்ளே நிற்பான் .

எல்லோருக்கும் அவனில் தனியான விருப்பம்,

அன்று அவனுக்கு முதல் சம்பளம்.

அம்மா அரைவாசியாகி சுருண்டு பாயுடன் பாயாக ஒட்டிக்கிடக்கும் கோலம் அவனின் மனதை என்னவோ செய்ய.....

“கடவுளே ! ஆதாரமாக இருக்கும் அம்மாவின் உடல் நிலையைச் சுகப்படுத்தித் தா ”

சாமி விளக்கேற்றி விட்டு வீழ்ந்தபடியே நெற்றியில் பூசுவதற்கு எடுத்த கை எண்ணைய் போத்தலில் தட்டுப்பட . . . . .

படார் . . . . . என்று விழுந்து உடைந்து சிதறுகிறது.

முரளி வீடியக்காலத்தால உனக்கு என்ன பிடிச்சது. வியாபாரம் தொடங்க முதலே சனியன் போல . . . .

இன்றைக்கு நல்ல மாதிரித்தான் எல்லாம் . . . .

பளார் . . . பளார் . . . . . முதுகிலும் கையிலும் ஓங்கி அடிக்கிறார் முதலாளி. தனது கடைக்குச் சகுனம் சரியில்லாமல் போன ஆத்திரம் அவருக்கு.

மூலையில் போயிருந்து வீக்கி வீக்கி அழுகிறான்.

அப்பா இல்லை அம்மா அப்படி . . . . . நாளைக்கு நாங்கள் அநாதைகளாய் கையேந்தி தெருவில் பிச்சை எடுத்து . . . . ஏச்ச . . . . அடி . . . . வாங்க வேண்டி வருமோ . . . . ?

கடவுளே ஏன் படைத்தாய் ?

எங்களின் மீது அக்கறை செலுத்த, அடித்தால் தட்டிக்கேட்க யார் இருக்கிறார்கள்?

கண்ணிரைத் துடைத்துக்கொண்டு, கடையை விட்டு வெளியேறும் போது பக்கத்துச் சாப்பாட்டுக் கடை மூலையில் கண்தெரியாத பிச்சைக்காரத் தாய்க்கு, யாரோ சாப்பிட்டுவிட்டு எறிந்த மிச்சச் சாப்பாட்டை எடுத்துக்கொண்டுவந்து பக்குவமாக அவளின் கையில் கொடுக்கும் அந்தச் சிறுவன் தெரிகிறான்.

மாறி மாறி இருவரையும் பார்த்த முரளி திரும்பவும் கடைக்குள்ளே போக... தாயும் பிள்ளையும் அடிக்கடி கண்முன்னே தோன்றுகின்றனர்.

“முரளி ! இந்தா உனது சம்பளம்,

தேவையானதை வாங்கிக்கொண்டு வேளைக்குப் போய் அம்மாவைப் பார் ” அடிக்கிற கை அணைக்குமா ? முதலாளியின் கருணையில் நனைந்த முரளி . சரி ஐயா ! காலையில் கைதவறிச் செய்திட்டன் மன்னிச்சிடுங்க.

சீனி, பால்மா, பீஸ்கட், அம்மாவுற்கு “வீவா”, “பனடோல்” எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு மிகுதிப் பணமான நானூறு ரூபாவில் அம்மா, தம்பி, தங்கைக்கு உடுப்பு வாங்கப் போதுமா? கணக்குப் பார்க்கிறான்.

இல்லை, இந்த காசை அம்மாவின் கையில் கொடுத்தால் அவள் முகம் எப்படி மலரும் ? எவ்வளவு சந்தோஷப்படுவாள் ?

அப்பா போனபிறகு இப்படிச் காசை அம்மா கையில் பார்த்ததே இல்லை. இனிமேல் அம்மாவின் கஸ்டத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கவேண்டும்.

படிப்பை ஏன் நிறுத்தினாய் என்று ஏசுவா.

அம்மா உங்களுக்கு வருத்தம். படிச்சத்தான் என்ன செய்வது ? செலவுகளிற்கு என்ன செய்வது ? அம்மாவை ஒரு மாதிரிச் சமாளித்து விடலாம்.

பேக்கரி கணக்கு வழக்குப் பார்த்து இந்த மாதம் இவ்வளவு லாபம் கிடைச்சிருக்கு என்று அப்பா சொல்லும் போது, அம்மாவின் முகத்தில் இருக்கும் மகிழ்ச்சியை வார்த்தையால் சொல்லமுடியாது.

அம்மா ஆளுக்கு நூறு ரூபா தருவாள். எல்லோரும் உண்டியலில் போடுவோமே, அப்படி . . . .

அம்மாவிடம் வாங்கி பழைய மாதிரிச் சேர்க்கப் பழக்க . . . .

ஒரு மகிழ்ச்சியான துள்ளல் நடையுடன் வந்தவன் அவனின் விட்டுப்பக்கமாக பலர் போய்வருவதை பார்க்கிறான் . . . .

என்ன . . . . ? என்ன . . . . ?? என்ன . . . . ???

யாரும் பதில் சொல்வதாக இல்லை. தலையை குனிந்து கொண்டு போகிறார்கள்.

உள்ளே ஓடுகிறான்.

அம்மாவின் உடல் வெள்ளைத் துணியால் போர்த்தி இருக்க, தம்பி தங்கைகள் அழுதபடி . . . .

அண்ணை! அம்மா தொடர்ந்து இருமினவா. பிறகு இரத்தமாக சத்தி எடுத்தா. அப்படியே படுத்தவ தான். எழும்பல்ல . . . . ஐயோ அம்மா !! அழுகின்றார்கள்.

அம்மா !! என்று அலறியவன் காலடியில் வீழுகிறான் . அவன் ஆசையோடு வாங்கி வந்தவை, அவளுக்கு அர்ச்சிக்கப்பட்ட மலர்களாய் சிதறிக் கிடக்க, மலர் வளையங்களாய் இலையான்கள் மொய்க்க.

எல்லாம் முடிந்து விட்டது.

அனுதாபத்திற்காக ஒரு சிலர் ஆறுதல் கூறிச் சென்றார்கள். தகர அடைப்பிற்குள் குருவிக்கூடு மாதிரி அம்மா மெழுகி வைத்த வெறும் தரையில் படுத்திருந்து ஒவ்வொரு பொருட்களாகப் பார்த்த போது.....

தாயின் அசைவு. . .

நனைவு நெஞ்சைக் கசக்கிப் பிழிய இந்த இடத்தில் தொடர்ந்து எப்படி இருப்பது . . . .?

இதயத்தை யாரோ கசக்குவது போல.....

வாசலில் ஆட்டோ.

பருத்த உடலுடன் ஒருவர் இறங்குகிறார்.

“பிள்ளைகள் வாங்கோ” உங்களை “அநாதை இல்லத்தில்” சேர்த்துப் போட்டன்.

தங்களுக்குத் தேவையானவற்றை எடுத்துக் கொண்டு வெளியிலே வந்த நால்வரும் தாய் வாழ்ந்த நனைவாலயத்தைப் போல அந்த வீட்டை கும்பிட்டுவிட்டு “ஆட்டோ ” வீற்குள் ஏறுகின்றனர்.

“ஆட்டோ ” அநாதை இல்லத்தை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

மாங்கல்யம் தந்து நீயே

“ரீச்சர்! ரீச்சர்!! . . . . .” என்று தொண்டை கிழியக் கத்திய பிரதாவின் உடம்பெல்லாம் படபடத்தது.

கணவனே கண் கண்ட தெய்வம் என்று நம்பிக் கொண்டிருக்கும் துளசி ரீச்சர் இப்ப நான் சொல்வதைக் கேட்டு என்ன செய்வா என்பதை அறிய வேண்டும் என்ற பரபரப்பு பிரதாவிடம்.

தூரத்தில் துளசி ரீச்சர் வருவது தெரிந்தது.

“எங்க போனீங்கள் ? உங்களிடம் முக்கியமான செய்தி ஒன்று சொல்ல வந்தனான். ”

“அப்படியென்ன முக்கியமான செய்தி ? எப்ப கொழும்பால வந்தனீர்?”

இப்பதான்,
வந்ததும் உங்களிட்டத்தான் ஓடி வாறன்.

உங்கட அவர், அங்கிள், அவரையும் அந்தச் சாரதாவையும் கொழும்பில கண்டனான்.

நல்ல மழையில், ஒரு குடையில இருவரும் சிரிச்ச...சிரிச்ச... கதைத்து கொண்டு போகினம். என்னைக் காணேல்ல.

அதுக்கென்ன பிரதா? சாரதா வெளிநாட்டுக்குப் போற அலுவலாய்த்தானே அவரைக் கூட்டிக்கொண்டு போனவள். சேர்ந்து தானே போக வேண்டும். வித்தியாசமாய்ப் பார்த்தால் வித்தியாசமாய்த்தான் தெரியும்.

நீ போன காரியம் எல்லாம் என்னமாதிரி?

துளசி ரீச்சர் கதையை வேறு பக்கம் திசை திருப்புவதை விளங்கிக் கொண்ட பிரதாவிற்கு ரீச்சரின் பதிபக்தியில் ஆத்திரம்தான் வந்தது.

பிரதா சின்ன வகுப்பில் இருந்தே துளசி ரீச்சரிடம் படித்தவள். இன்று ஆசிரியராக அவளுடன் ஒரே பாடசாலையில் பணி புரிந்தாலும் துளசி ரீச்சரிடம் தனியான ஒரு பற்றுதலும் பாசமும் கொண்டிருந்தாள்.

ஊருக்குள், பாடசாலைக்குள் எங்கு பார்த்தாலும் துளசி ரீச்சரின் கணவனைப் பற்றிய கதைதான். அவற்றைச் சிலர் ரீச்சரிடமும் நேரடியாகவே சொல்லியிருந்தார்கள். ஆனால் துளசி ரீச்சர் ஒரு துளி கூட அதனை நம்பியதாகத் தெரியவில்லை.

கொண்டவள் தூற்றினால் கண்டவர் தூற்றுவர் என்ற வரட்டு கௌரவமோ என்னவோ. துளசி ரீச்சர் இதை ஏற்றுக் கொள்ளாததினால் அவளிடம் நேரடியாகக் கேட்பதற்குப் பயந்து பலர் இரகசியமாகக் கதைத்துக் கொள்வதுண்டு.

தாய் தகப்பன் இல்லாத சொத்து சுகம் இல்லாத துளசியை அம்மம்மாதான் வளர்த்து வந்தா. மணிவண்ணன் துளசியை விரும்பிக் கேட்டபோது அவர்களின் குடும்பம், சாதி என்பவற்றைக் காரணம் காட்டி அம்மம்மா கலியாணத்திற்கு மறுத்து விட, எல்லோரையும் உதறித் தள்ளிவிட்டு மணிவண்ணனுடன் வந்து பதினெட்டு வருடங்கள் குடும்பம் நடத்திவிட்டாள் துளசி.

அம்மா "அப்பாவைப் பற்றி அப்பிடி இப்பிடியென்று கதைக்கினம். உங்கட காதுக்கு எட்டேல்லயே?" முத்த மகன் ஒரு நாள் கேட்டபோது "அம்மா எல்லோரும் கதைப்பினம். அதை நம்பி நாங்கள் சண்டை பிடிக்கிறதே" என்றாள்.

துளசிக்கும் மணிவண்ணனுக்கும் மூன்று குழந்தைகள். மேனன் பல்கலைக் கழகத்திற்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தான்.

மகள் மாதூரி இந்த வருடம் க.பொ.த. உயர்தரப் பரீட்சை எடுப்பதற்கு ஒரே படிப்பு என்று அலைபவள்.

"அம்மா! அப்பாவின்ர கதை ஊரெல்லாம் நாறுது. நான் கேட்கப் போறன். உங்களிற்கு வெட்கமில்லா விட்டால் பரவாயில்லை, எங்களுக்கு..... நாக்கைப் பிடுங்கிக் கொண்டு சாகலாம் போல இருக்கு."

"மாதூரி வாயை மூடு, அப்பாவிட்டை எப்பிடிக்கதைக்க வேணும் என்ற மரியாதை தெரிந்து கதை."

இதற்குப் பிறகு அப்பாவைப் பற்றிய கதையை யாரும் அந்த வீட்டில் எடுப்பதில்லை.

கடைக்குட்டி சாயினி அப்பாவின் செல்லம். எதுவென்றாலும் அப்பாதான்

வேணும். கொஞ்ச நாளாக சாயினியிடமும் ஒரு மாறுதல் தென்பட்டதைத் துளசி கவனிக்காமலில்லை.

மணிவண்ணனின் தூரத்து உறவு என்று சொல்லி ஒட்டிக் கொண்டவள் சாரதா. திருமணம் செய்து ஒரு மாதத்தில் கணவன் கனடாவிற்குப் போய்விட்டான். இவளை எடுப்பதாக சொல்லிப் போனவன் ஐந்து வருடங்களாகியும் எடுத்தபாடில்லை.

அம்மா பள்ளிக்கூடம் போகேல்லயே? ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறயள்.

எனக்குக் காய்ச்சல் மாதிரி இருக்கு் தலையைச் சுத்துது. போற வழியில சாப்பாட்டுப் பார்சலுக்குச் சொல்லிப் போட்டுப் போ மாதூரி.

தாயின் நெற்றியில் கை வைத்துப் பார்த்த மாதூரி, மௌனமாக நடக்கிறாள்.

அம்மாவிற்கு உடல் வருத்தத்தையிட மன வருத்தம்தான் அதிகம் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். சமாளிக்க முயல்வதுதான் அம்மாவின் சாமர்த்தியம்,

சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் "வ்பான்" வேகத்திற்கேற்ப வடிவத்திலும் முழுமை பெற்றுத் தெரிவது போல அவளும் வெளி உலகிற்கு முழு மனிசியாக .....

மனதால் உடைந்து போனவளாய்.....

ரீச்சர்! ரீச்சர்! பக்கத்து வீட்டுப் பரிமளம் மாமியின் குரல் கேட்டு எழும்புகிறாள் துளசி.

இடுப்பில் ஒரு புறமாகச் செருகப்பட்ட சேலையும், அது நனைந்து கால்களுடன் ஒட்டி ஈரமாக இருந்ததையும் பார்க்கும் போது ஏதோ வேலையினை இடையில் விட்டு வந்தவள் போல்காணப்பட்டாள் பரிமளம் மாமி.

ஏன் பள்ளிக்குடம் போகேல்ல?இதென்ன கோலம்?

முகமெல்லாம் வெளுத்து வீங்கிப் போயிருக்கு,

என்ன சுகமில்லையே ரீச்சர். .... ?

ஓம் மாமி காய்ச்சல், தலையும் சுத்துது, பிள்ள நீ படிச்சனீ, உலகம் தெரிஞ்சனீ, நான் உனக்கு புத்தி சொல்லவே?

இப்ப கலியுக வருத்தங்கள், சாவுகள்.

உனக்கு ஒன்டென்றால் .....நாளைக்கு பிள்ளைகளின் நிலையை யோசித்துப் பார்.

யார் குடும்பத்தை பார்க்கிறது?

பரிமளம் மாமியின் கதையில் அவளின் குடும்ப இரகசியம் உட்பொருளாக இருந்ததை துளசி கவனிக்காமலில்லை.

அண்ணன் “பார்ஸ்போர்ட்” எடுக்க வேணும், ஏஜென்சிகாரர் வரட்டாம். இப்படி துணைக்கு மணிவண்ணனை கூட்டிப் போய்க் கொண்டிருந்தாள் சாரதா. துளசிக்கு ஆரம்ப முதல் எத்தனையோ புத்திமதி சொல்லி இருக்கிறார்கள்.

துளசி! “நெருப்பையும் பஞ்சையும் கிட்ட வைச்ச வேடிக்கை பார்க்காத. கணவனில் நம்பிக்கை இருக்க வேணும். அதற்காக முட்டாள்தனமான நம்பிக்கை வைக்க கூடாது.

பரிமளம் மாமி எத்தனை அறிவுரை சொல்லியிருப்பாள்.

ஒரு மனைவியின் தேவைகளைப் புரிந்து நடக்கும் கணவனைப் பார்த்து உங்களுக்கும் அவளிற்கும் .....என்ன தொடர்பு?

இப்படிக்கேட்கக் கூடிய துணிவு அவளிடம் இருக்கவில்லை. ஊர் வாயை மூட முடிந்த அளவிற்கு உள்ளத்தின் கேள்விகளிற்கு விடைகாண முடியாத தவித்தாள்.

நாளுக்கு நாள் மணிவண்ணனின் போக்கிலும் செயலிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டு வந்ததை அவள் கவனித்தும் மௌனமாகவே இருந்தாள்.

நேரடியாகக் கேட்கக்கூடிய மனத்திடம் வரவில்லை.

பிள்ளைகளோடு கதைத்தால் அவர்கள் அப்பாவை எதிர்க்கும் நிலைக்கு துணிந்து விடுவார்கள்,

யாருடனாவது மனம் வீட்டுப் பேச வேண்டும் அதற்கும் பொருத்தமானவர்கள் சிடைக்கவில்லை .

ஒரு வட்டத்துள் சுழன்று கொண்டு பதிபக்தி, குடும்பம், புனிதம், ... இவையெல்லாம் வெறும் சம்பிரதாயங்களாக, மனைதைத் துண்டு துண்டாக அறுத்துப் போடும் வீடியங்களாக .....

வெளியில் சொல்லவும் முடியாமல் மெல்லவும் முடியாமல்..... அந்த வலி அவளுக்கு மட்டும் தான் புரியும்.

துளசியின் ஒவ்வொரு பிறந்த நாளையும் நினைவில் வைத்து .....அவளை மனமகிழ்வுலே திணறவைக்கும் மணிவண்ணன் அதனை மறந்திருக்க வேண்டும்.

அன்று துளசியின் பிறந்த நாள்,

மணிவண்ணனிற்கு அது ஞாபகத்தில் இல்லை என்பதுதான் அவளுக்கு வருத்தம்.

இந்த மனுசனுக்கு ஏன் இப்படி ஒரு எண்ணம் போனதோ தெரியாது, பல்லுப் பிடுங்கின மாதிரி .....வாயை மூடிக்கொண்டிருக்க வைத்துவிட்டாரே.

துளசியின் இதயத்தில் ஒரு மூலையில் வலித்தது.

“ரிச்சர் வெளிக்கிடுங்கோ, நானும் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகவேணும் என்னோட வந்து மருந்து எடுத்துக் கொண்டு வரலாம்.”

மாமியின் அவசரத்தினால் துளசியும் வெளிக்கிடத் தொடங்கினாள்.

இவ்வளவு காலமும் பிறந்த நாள் பற்றிய எதிர்பார்ப்பே இல்லாமல் இருந்தவள் இன்று மட்டும் அதையே நினைத்து.....நினைத்து.....

அவருக்கும் அவளுக்கும் உள்ள தொடர்பு உண்மைதானா? அவரது மனதில் இன்னொருத்தி இருப்பதனால்தான் என் மீது அக்கறையில்லாமல் ..... மறந்து .....

இப்படிப் போவதற்கு மனம் வந்தததோ?

விடை காண முடியாத வினாக்கள் அவள் முன் எழுந்தன. ஈரம் காயாத முகத்திலே பூசிய பவுடர், கோடுகளாய் படிந்திருந்ததைக் கண்ணாடியில் பார்த்து அழுத்தித் துடைக்கிறாள் துளசி.

இனம் தெரியாத வேதனை இதயத்தில் கனத்தது.

ஆஸ்பத்திரியில் மருந்தெடுப்பதற்கான துண்டைப் பெறுவதற்கு, வரிசை நீண்டிருக்க.....

குறிப்பிட்ட தூரத்திற்குப் பின்னால் அவள் நின்று கொண்டாள்,

தூரத்தில் இரண்டு காகங்கள் ஒன்றையொன்று அலகினால் கோதி ..... எங்கிருந்தோ எதையோ தேடிவந்து ஊட்டி .....

மீண்டும் பறந்து போய் ..... திரும்ப வந்து தத்தித் தத்தி அருகில் வந்து அந்தக் காட்சியில் தன்னை மறந்து நின்றவள்.

தனது தாய்மைக் காலத்தில் மணிவண்ணன் தன் மீது காட்டிய அன்பு பாசம் பரிவு அவனை ஒரு தாயாகவே அவள் பார்த்தது.

அவனின் அன்பிலே எத்தனை தடவை வேண்டுமானாலும் அந்தச் சுகமான சமையைச் சுவைக்கலாம் போன்ற உணர்வு.

நீண்ட வரிசை குறைந்து வீட அவள் முன்னே நகருகிறாள்.

தூரத்தில் ஆட்டோவிலிருந்து இறங்கும் கணவனும் மனைவியும் அவள் கண்ணில் தட்டுப்படுகின்றனர்.

மனைவியின் பிரவசத்திற்காக அழைத்து வரும் உண்மையான அன்பு மிக்க கணவனின் தாய்மை நிலையை இந்த நேரம் தான் காண முடியும்

அவளின் வேதனையெல்லாவற்றையும் உணர்ந்தவனாக, ஆதரவுடன் அவளைத் தன் கைகளில் தாங்கி நடத்தி வரும் ஆண்மையில் இருக்கும் அழகும் ஒரு வகையானது.

கணவனின் அணைப்பிலே அடி எடுத்து வரும் அந்தப் பெண்.....

உண்மையில் கொடுத்து வைத்தவள்.

அவளின் தலைப்பிரசவம் நினைவுக்கு வருகிறது. திரும்பவும் மணிவண்ணனிடம் அவள் நினைவுகள் தஞ்சமடைய தன் அருகே..... மிக அருகே வந்து விட்ட அவர்கள் இருவரையும் நிமிர்ந்து பார்க்கிறாள் துளசி.

நீ.....நீ.....க.....ளா.. ,

துளசி தன்னை மறந்து கத்திய போது ஒரு கணம் திடுக்கிட்டவனாக நிமிர்ந்து பார்த்தான் மணிவண்ணன்.

எங்கிருந்தோ வந்து கொண்டிருந்த பரிமளம் மாமி மயங்கி விழப் போன துளசியை தாங்கிக் கொள்கிறாள்.

அந்த இடத்தில் இருந்து அவன் விரைவாக விலகிக் கொண்டிருந்தான்.

சீருடை

நேரம் 7.30 இனியும் தாமதித்தால் அவமானத்திற்காளாக வேண்டும். எடுத்தது பாதி எடுக்காதது பாதியாக போட்டது போட்டபடியே வீட்டு வீட்டு வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு கிளம்புகின்றாள் சாருமதி.

அவள் போகும் போது ஒவ்வொரு சந்தியிலும் தரிசனம் கொடுக்கும் ராமாயி. வேலைக்குப் போகும் பெண்களைப் போல அவளும் எதையோ தேடிப் பொறுக்கிக், குவித்து நெருப்பைப் பற்ற வைக்கிறாள்.

அரைகுறை ஆடையில் கவர்ச்சி நடிக்கை மாதிரி சீ! இவளின் கோலம் ..... மறைக்க வேண்டிய இடங்களில் மட்டும் துணிப்பஞ்சம்.

பலரின் கண்கள் அவளின் உடம்பை அளவெடுக்க மேய்கின்றன.

சாருமதிக்கு அந்த இடத்தைக்கடந்து வீட்டால் போதுமென்ற மாதிரி விரைகின்றாள்.

திருகோணமலையில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய பிரபல்யமான பாடசாலைகளில், இந்துக் கல்லூரியைத் தாண்டிச் சற்றுத்தூரம் செல்ல குளக்கோட்டன் பூங்கா நகராட்சி மண்டபம், இவற்றுக்கெதிரே பூத்துக்குலுங்கும் பூமரங்களும், மாடிக் கட்டிடங்களும் போட்டி போட்டு வளர்ந்திருக்கிறதோ என நினைக்கும் வண்ணம் பொலிவுடன் வீளங்கும் புனித மரியாள் கல்லூரியில் எட்டு வருடங்களாக ஆசிரியையாக இருக்கிறாள்.

ஆசிரியர் மாணவரின் “யூனிபோம்” தொடக்கம் எல்லா விடயங்களிலும் “கொன்வென்ற்” வித்தியாசமானது.

அங்கு அதிபரின் புது மொழியாகிய “புதியன புனைதல்” என்ற அம்சத்திற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுப்பதுண்டு.

வகுப்பு ஆசிரியர்கள் 7.30 ற்கு வந்து விட வேண்டும். பாட்டு, பொயம் “பிரக்ரீல்” நடக்கும் போது பிள்ளைகளுடன் நிற்க வேண்டும். அதிபரின் கட்டளையை நிறைவேற்ற ஆசிரியர்கள் பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்வதுண்டு.

சாருமதிக்கு இந்த விடயத்தில் ஒத்துப்போகமுடியாத நிலை

வீட்டுப்பொறுப்பு, கணவனை வேலைக்கு அனுப்பி, பிள்ளைகளின் யுத்தகாண்டத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து, அவள் வீட்டை வீட்டு வெளியேறும் போது நேரம் 7.30 ஐத் தாண்டி வீடும்.

முத்திரை குத்தினமாதிரி இந்தச் சீலை வேறு, தாமதமாக போகும் போது இடையிலே சந்திக்கும் பெற்றோர், பெரியோர், நலன்விரும்பிகள் அனைவரும் “ஒரு மாதிரி” பார்ப்பது போல இருக்கும்.

அதெல்லாம் அவ்வளவு பெரிதாகத் தெரியாவிட்டாலும் பாடசாலை அபிவிருத்திச் செயலாளர் வினோதனைக் காணக்கூடாது என்ற வேண்டுகலூடன் தான் புறப்படுவாள்.

சாருமதி பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்ற முதல் வருடமே வினோதனின் தலைமையில் உண்ணா வீரதம், ஊர்வலம், போராட்டம் என்று சுலோகங்களைத் தாங்கிச் சென்றிருக்கிறாள். அந்த நினைவுகள் நினைவுக்கு வரும். தனதுபெலவினத்தைக் குத்திக் காட்டி “நேரம் சென்று போகின்றாய்” எனக் கேட்டு வீடுவாரோ என்ற பயம்.

தான் தவறு செய்வது போன்ற உணர்வும் அவளை வருத்துவதுண்டு.

இந்துக் கல்லூரி வாசலில் மகனை இறக்கி வீட்டு வீட்டு தனது கார் மீது சாய்ந்த வண்ணம் அறிந்தவர் தெரிந்தவருடன் நாட்டு நடப்புக்களை அலசிக் கொண்டு நிற்பான் வினோதன்.

சீல வேளைகளில் அவளை அவதிக்குள்ளாக்குவது போல தலையை இயந்திர வேகத்தில் அப்படியும் இப்படியும் அசைத்துச் சரிக்கும்போது அவன் ஏதோ குத்தலாக சிரிப்பது போல சாருமதி நினைப்பாள்.

பிந்திப் போகும் போது பள்ளிக்கூடத்திற்காக மட்டுமன்றி தான் கடமையில் தவறுவது போன்ற குற்ற உணர்வினாலும் கூனிக் குறுகி நடப்பாள்.

யாராவது அவளைப் பார்த்து நட்புறவோடு “குட்மோனிங்” சொல்லும் போதும் உடம்பில் இருக்கும் சீலை புழுவாய் நெழிவது போலவும் முள்ளாய் குத்துவது போலவும்..... வெறுப்புமே வேதனையும் ஏற்படும்.

ஆசிரியர்கள் எல்லோருக்கும் “யூனிபோம்” விருப்பமா?

விருப்பமில்லாதவர்கள் கை உயர்த்துங்கோ? அதிபர் கேட்ட போது ஒரு

சீலரைத் தவிர மற்றவர்கள் பூரண வீருப்பத்தை தெரிவித்தனர்.

வீட்டு வேலைகளை எல்லாம் முடித்து வெளிக்கிடும் அவசரத்தில் எந்தச் சீலை..... எந்த “ப்ளவுஸ்”

யோசிப்பதற்கு, தேடுவதற்கு நேரம் இருக்காது.

ஒரு சில சீலைகளை மாறி மாறி உடுப்பதனால் கௌரவக்குறைவாக எண்ணும் தாழ்வுச் சிக்கல், இவற்றுக்கெல்லாம் முற்றுப்புள்ளி வைத்தது மாதிரி எல்லோருக்கும் ஒரே விதமான “யூனிபோம்” முறையைக் கொண்டு வந்த அதிபருக்கு ஆயிரம் தடவை நன்றி கூறினாலும் போதாது.

ஆனாலும் பொருத்தமான இடங்களில் திருடனைப் பிடித்துக் கொடுப்பது போல இனங்காட்டி வீடும் இந்தச் சீலையில் ஆத்திரமும் இருக்கத்தான் செய்தது.

அன்று ஆரம்ப வகுப்பு மாணவர்களை வரவேற்கும்நிகழ்ச்சி நடைபெற இருந்தது.

எப்படியாவது நேரத்தோடு போக வேணும், சுறுசுறுப்பாக ஒவ்வொரு வேலையாக முடித்துக் கொண்டு வரும் போது,

“அம்மா! வசந்தன் என்ற பேனையை எடுத்துப் போட்டுத் தாறான் இல்ல”.

“இல்ல அம்மா! அண்ணா பொய் சொல்கிறான்.”

வசந்தனும் சுகந்தனும் மாறி மாறி குற்றச்சாட்டில் தொடங்கி

பயிற்சிப் புத்தகம் . . . . . பரீட்சைக் கட்டணம். . . . . வசதிக்கட்டணம். . . . . பிரச்சனை வளர்ந்தது.

“சனியன்கள் வீடியக்காத்தால உயிர வாங்கத் தொடங்கி வீட்டியளே.”

.இரண்டு பேருக்கும் பிரம்பால் இரண்டு போட்டு இனிமேலாவது போகும் நேரத்தில் சத்தம் போடாமல் வெளிக்கிடுங்கோ.

“முதல் நாளை தேவையானவற்றைக் கேட்டு எடுத்து வைக்கலாம் தானே.”

கொஞ்சம் கூட திருந்திற மாதிரி இல்ல.

“உங்களால் நான் கெதியாச் செத்துப்போவன். பிறகு எல்லாரும் பேசாமல் இருங்கோ.”

நான் தனிய எல்லாத்தையும் பார்க்க முடியுமே ?

பத்திரகாளியானாள் சாருமதி.

“சாரு! நானும் தான் பார்க்கிறேன்! ஒவ்வொரு நாளும் தாயும் பிள்ளைகளும் வீடிய வீடிய கூத்துப் போடுறியள்.”

நீர் தாய் தானே ! பிள்ளைகளின் தேவைகளைக் கேட்டு முதல் நாளை கவனித்து வைக்கலாம் தானே.

கணவனின் குற்றச்சாட்டுக்குப் பதில் சொல்லப் போனால் பெரும் பூகம்பமே ஏற்படும்.

“எனக்குத் தான் எல்லாம் எழுதி வைச்சிருக்கு ”

வாய்க்குள் முணு முணுக்கின்றாள்.

சேலைத் தலைப்பால் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு மேசையில் காலைச் சாப்பாடு மதிய உணவு, தேனீர் ஒவ்வொன்றாக வைத்துவிட்டு கணவனின் முகத்தைப் பார்க்க.

எனக்குச் சாப்பாடும் வேண்டாம் , ஒன்றும் வேண்டாம் .

“ஒப்பாரி படிச்சுக் கொண்டு இரும் நான் போறன்.”

வெறும் தண்ணீரை எடுத்து “மடக் மடக்” என்று குடித்து விட்டுத் திரும்பிப் பார்க்காமல் போகின்றான் .

காலையில் எழும்பிக் கஸ்ரப்பட்டதற்குப் பிரயோசனம் இல்லாத மாதிரி ஏதோ ஒரு கவலை மனதைச் சூழ்ந்து கொள்ள

“அப்பாவைப் பட்டினி போட்டது தான் நீங்கள் கண்ட மிச்சம்.” பிள்ளைகளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

சாருமதியின் பாடசாலைக்கு இரண்டு வாசல்.

ஒன்று நகராட்சி மண்டபத்திற்கு எதிர்ப்பக்கத்தில் இருக்கும் பிரதான வாசல்.

காலையில் வாகனப் போக்கு வரத்தால் மாணவர்களுக்குப் பெரிய சிரமமாக இருக்கும். அதனால் தியேட்டருக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் வாசலையே மாணவர்கள் பாவிப்பதுண்டு.

பாடசாலையின் அழகுக்கு அழகு செய்வது போல வீளம்பரப்பலகையில் படத்தின் பெயர் கவர்ச்சியாக எழுதப்பட்டிருக்கும் அதற்குக் குடை பிடிப்பது போல தனது விலாசமான கிளைகளை பரப்பி நிற்கும் அரசு மரங்கள்.

அரசுமரங்களிற்கு மட்டும் வாயிருந்தால்

எத்தனையோ உண்மைகளைச் சொல்லியிருக்கும்.

ஏக்கங்கள் . . . . . எதிர்பார்ப்புகள் . . . . . சந்தோஷங்கள் . . . . . இன்னோரன்ன சமாச்சாரங்கள் . . . . .

மாணவர்களை அழைத்துப்போக வந்திருக்கும் வாகனங்களின் வரிசை வரங்கேட்கும் பக்தர்களைப் போல, பசியோடு வாசலில் வீழிவைத்து காத்திருக்கும் துணைவரின் நெஞ்சத்தை தாலாட்டும் இனிய திரையிசைப் பாடல்கள்.

இவை எல்லாம் அந்த இடத்திற்கு ஒரு கொடை மாதிரி

பிரதம விருந்தினரை வரவேற்க அதிபர் தனக்கே இயல்பான சுறுசுறுப்போடு அங்கும் இங்கும் மாணவர்களுக்கு கட்டளைகளைப் பிறப்பித்துக்கொண்டிருந்தார். அதிபரின் பாராட்டைப் பெறுவதே பெரும் பேறாகக் கருதுகின்ற ஆசிரியர்கள் . . . . . மாணவர்கள் அதிபரின் வாயசைவிற்காக தவமிருந்தனர்.

“பான்ட்” வாத்தியக் குழுவின் ஒத்திகை பார்த்துக் கொண்டிருக்க அதிபரின் கண்ணில் பட்டுவிடாமல் பாடசாலைக்குள் எப்படி போவது என்ற போராட்டத்துடன் ஒரு மாதிரி மறுபக்க வாசலினால் வகுப்பறைக்குள் புகுந்த போது . . . . .

பெரிய சாதனை செய்து விட்ட நினைவோடு அப்பாடா எனப் பெருமூச்சு விட்டாள் சாருமதி. வகுப்பறைக்குள் போனால் கற்பகச்சிரகத்தில் புகுந்த ஐயரின் நிலைதான்.

மனநிலையும் காலை நிகழ்வினால் குழம்பிப் போயிருந்தது.

வகுப்பிலே குவிந்து சிடந்த வேலைகளில் மூழ்கினாள்.

பிரதம விருந்தினர் பாடசாலையைப் பற்றி பெரும் புகழ் மாலை குட்டிக் கொண்டிருந்தது காதில் விழுந்தது.

கட்டுரைகள் , ஒப்படைகள் திருத்தி “ மார்க்ஸ்” எல்லாம் பதிந்து . . . . . பிரயோசனமான பொழுதாகக் கழிந்து விட்ட நிம்மதியோடு

காலைச் சாப்பாட்டை எடுத்துக் கொண்டு சாப்பிடப்போகும் போது.

மதி! “இன்டைக்கு வந்தனீங்களே? ”

ஏன் சைன் வைக்கேல்? நான் லீவு போட்டு விட்டேன்.

வந்த அவசரத்தில் அதை மறந்து போய் வகுப்பில் இருந்து விட்டதை நினைத்து நாக்கை கடித்துக் கொண்டு “ஸ்சைன்” வைக்கும் பக்கத்தைப் புரட்டுகிறாள்.

இப்ப எல்லா வேலைகளிலும் சுமை கூடின வேலை “ரீச்சர்” வேலைதான் “ஓம் ரீச்சர்” உதவி அதிபரின் கருத்தை ஆமோதிக்கிறாள் சாருமதி

பெண்ணாயும் பிறக்கலாமே? எங்கு போனாலும் ஓய்வே இல்லை வீட்டுச் சுமைகளை விருப்பமான ரீச்சருடன் பகிர்ந்து கொள்ள பள்ளிக் கூடத்திலும் நேரம் கிடைக்காது.

பாடசாலை வீட்டு வெளியேறும் போது தான் எத்தனையோ முகங்களைச் சந்தித்து “நீங்கள் இன்டைக்கு வந்தனீங்களே?”

சம்பிரதாயத்துக்கு கேட்பதுண்டு

ரீச்சர் வேலையைப் பற்றி வெளியில் பார்க்கின்ற கண்ணாட்டம் வேறு. என்னைப்போல உதவியில்லாத ரீச்சர்மாருக்கு . . . . . வீட்டுப் பொறுப்பு பாடசாலைப் பொறுப்பு, ஏனைய கொண்டாட்டங்கள் . . . . . கடமைகள் . . . . . எல்லாவற்றையும் இறக்கி வைத்துவிட்டுத் தூங்கப்போகும் போது மட்டும் தான் ஓய்வு கிடைக்கும்.

இதென்ன இயந்திரமான வாழ்க்கை என்று சில வேளைகளில் அலுத்துக்கொள்வாள் சாருமதி.

ஒரு மணித்தியாலம் லீவு போட்டுவிட்டு “கிளினிக்” கிற்காக வந்து பின்வரிசையில் தன்னையும் அங்கத்துவப்படுத்தினாள்.

எங்குபோனாலும் “கியூ”விற்கு குறைவில்லை.

ஒரு மணித்தியாலத்திற்குள் திரும்பிப்போக முடியுமென்ற நம்பிக்கையும் குறைந்தது.

ஆஸ்பத்திரி . . . . . மருந்து மணம் இரண்டும் சேர்ந்து வயிற்றை குமட்டி சத்தி வருவதைப் போலவும், தலையைச்சுற்றுவதைப்போலவும் . . . . . மயக்கமாக வர மெதுவாக சாய்ந்து கொள்கிறாள்.

“சாரு ! உனக்கு இருக்கிறது இரண்டு பொடியள்”

நாளைக்கு அவன்கள் உன்னோட இருக்கிறாங்களே ?

ஒரு தலையீடி என்றாலும் சுடுதண்ணி வைச்சத்தர யார் இருக்கிறது?

கட்டாயம் குடும்பத்திற்கு ஒரு பொம்பிளப்பிள்ள இருக்க வேணும். பின்னுக்கு யோசிக்க கவலைப்படுவாய் !

கடைசி மகனின் பிரசவம் பார்ப்பதற்கு “ப்ரான்ஸ்” போன சாருமதியின் அம்மா சொன்ன அறிவுரை இது.

அப்போ சாருமதிக்கும் அது சரி மாதிரித்தான் இருந்தது.

ஏழு வருஷத்திற்குப் பிறகு . . . . .

சத்தி எடுப்பதை நினைச்சால் . . . . .

அதைவிட ஒவ்வொரு முறை “கிளினிக்” கிற்கும் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து இந்தச் சீலையோட . . . . .

ஆஸ்பத்திரியில் வந்து தவம் கிடப்பதை நினைக்க . . . . .

வகுப்புப் பாடங்களை தவற விட்டு, தாமதித்துப் போனால் அதிபர் முகம் சுளிப்பாரோ . . . . .

பிள்ளைகள் வகுப்பில் ரீச்சர் இல்லை என்பதால் சத்தம் போடுவார்களோ . . . .

இப்படி பல எண்ண ஓட்டங்கள்.

முதுகை ஆதரவாக ஒரு கரம் வருகிறது.

ரீச்சர் ! ரீச்சர்!! என்ன செய்யுது ?

வாங்கோ டொக்டர் வந்திட்டார்.

சாருமதி வரிசையைப் பார்க்கிறாள். எவ்வளவோ பேரைத் தாண்டி பின்னால் நிற்கும் தான் முதலில் போவது சரியா என்ற கேள்விக்குறியுடன் அந்த “நேர்ஸ்”ஜப் பார்க்கிறாள்.

நீங்கள் பள்ளிக்கூடம் போக வேணும் தானே ?

அதால முதலில் காட்டிவிட்டுப் போங்க.

சீனேக மனப்பான்மையுடன் சொல்லும் அந்தப் பெண்ணை அவளுக்கு யார் என்று தெரியவில்லை.

என்னைத் தெரியுமா “மிஸ்” ? உங்களை எனக்கு . . . . .

நீங்கள் “கொன்வென்ற்” ரீச்சர் தானே.

உங்கள் சீலையைப் பார்த்துத் தான் தெரிஞ்சு கொண்டன்.

இப்போ அந்தச் சீலை சாருமதியின் உடலில் பொன்னாடை போர்த்தி விட்டதைப் போன்ற ஒரு பெருமிகத்தைத் தருகிறது.

பிரசவ காலத்திற்குரிய துன்பங்கள் எல்லாம் அவளை விட்டு விலகிப்போனது போன்ற பிரமையில் சீலைத் தலைப்பை எடுத்து கைகளுக்குள் பொத்திய வாறு “டொக்டர்ரின்” அறைக்குள் நுழைகிறாள்.

பிரிவு தந்த துயரிலே.....

ஆறுதலாக இரசித்து ருசித்து வாழ்க்கையை அனுபவித்த காலங்களை எண்ணிப்பார்த்தவளாக "பாத்ருமை" விட்டு அவசரமாக வெளிவந்த வினோதாவிற்கு வாசல் கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டு எட்டிப் பார்க்கிறாள். வகுப்பு முழுவதுமே வந்துவிட்டதைப் போல மாணவிகளின் வரிசை நீண்டு போயிருந்தது. "நான் நிற்கும் கோலத்தோட" தன்னை ஒரு தரம் குனிந்து பார்த்தவள்.

"என்ன பிள்ளையள் வேலை?" நான் பள்ளிக்கூடம் வருவன் தானே!"

வருவீங்கள் தான் ரீச்சர்!

"ஹப்பி போர்த் டே ரீச்சர்!"

வாழ்த்துக்களிலும் முத்தமாரியிலும் நனைந்து போகிறாள் வினோதா.

சுகந்தியின் தலைமையில் ஒவ்வொருவராகத் தொடர்ந்து மேசையில் ஏதோ "பார்சல்கள்" குவிந்து கொள்கிறது.

வகுப்பாசிரியரின் பிறந்த நாளை நினைவு வைத்து அதிகாலையில் வீடுவரை வந்து, வாழ்த்திப் போகும் மாணவிகளின் குரூபத்தில் ஒரு கணம் நனைந்தாள் வினோதா.

உயர்தரக் கலைப்பிரிவு வகுப்பிற்கு வகுப்பாசிரியராக இருக்கும் அவளுடன் எல்லா மாணவிகளும் நம்பிக்கையும் பற்றுதலும் கொள்ளும் வகையில் நட்புறவோடு பழகுவாள். எல்லோரையும் விட "வினோதா ரீச்சர்" தான் உலகம் என்ற நினைப்பில் அவளைக் காண்பது, கதைப்பது, சிரிப்பது தான் சொர்க்கமாக நினைக்கும் சுகந்தி மீது வினோதாவிற்கும் தனிப்பட்ட ஒரு பற்றுதல் இல்லாமல் இல்லை.

பள்ளிக்கூட வாசலை மீதித்தவுடன் ஓடிவந்து "குட்டமோர்னிங் ரீச்சர்" இன்டைக்கு நல்ல வடிவாய் இருக்கிறீயள் இந்த "சாறி" தான் உங்களிற்கு வடிவு இதை உடுத்துங்கோ, இது வேண்டாம்! என்று அக்கறையோடு குறிப்புச் சொல்லும் சுகந்தி மீது மற்றவர்களிற்குக் கொஞ்சம் பொறாமையும் இருந்தது.

"ரீச்சர்! நீங்கள் வராவிட்டால் சுகந்திக்கு முகமே வீடியாது. கொண்டுவந்த சாப்பாடும் திரும்பிப் போகும், அரைவாசியில் தலையிடிக்குது என்று சொல்லி வீட்டுக்குப் போய்விடுவாள். பாவம் சுகந்தி என்று கிண்டல் செய்யும் மாணவிகளை.

"இவர்களுக்கு விசர் ரீச்சர்" சும்மா அலட்டுவார்கள் என்று சொன்னாலும் அதுதான் உண்மை என்பது போல அவள் கண்களில் ஏக்கம் கவிந்திருக்கும்.

இடம் பெயர்வுகளோடு அடிபட்டு படிப்பையும் இடைநிறுத்தி யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிக்கிட்ட சுகந்தி கடைசியாகத் திருகோணமலையில் உள்ள அக்காவின் வீட்டில் இருந்து படித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

தாய் தகப்பனைப் பிரிந்து வந்த சோகமோ, அல்லது அக்காவும் வேலைக்குப் போவதால் மனம் விட்டுக் கதைக்க முடியாத ஏக்கமோ என்னவோ சுகந்தியை உறுத்திக் கொண்டிருக்கிறது என்பது மட்டும் வினோதாவிற்குப் புரிந்தது.

"ரீச்சர் தான் எனக்கு அம்மா" அடிக்கடி கையைப்பிடித்து, கன்னத்தில் கிள்ளி..... அவளுக்காக ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு றோசாப்பூவை அன்பளிப்பாகக் கொண்டு வந்து கூந்தலில் வைத்து விடுவாள்.

"சுகந்தி! இது என்ன வேலை? மற்ற ரீச்சர்மார் பார்த்தால்..... பிள்ளைகள் பார்த்தால்..... என்ன நினைப்பார்கள்? அதைவிட "பிறின்சிப்பல்" கண்டால் சில ரீச்சர் மார் பிள்ளையளிற்குக் குடுக்கிற இடம் தான் அவர்கள் மதிக்காமல் நடக்கிறார்கள் என்று குத்தலாக ஏச்ச வீழும். என்று வினோதா ஏசும் போதும்.

"ரீச்சர் கோபத்தில் கூட நீங்கள் எவ்வளவு வடிவாய் இருக்கிறீயள்? சரியாய் நடிக்கை "ராதிகா" தான் சொல்லிக் கொண்டே ஓடி விடுவாள்.

"ரீச்சர், சுகந்தி ஒருமாதிரி இருக்கிறாள்! ஏன் என்று கேட்டால் சொல்லமாட்டாளாம். நீங்கள் கேட்டால் கட்டாயம் சொல்லுவாள். கேளுங்கோ ரீச்சர். சுகந்தியின் சீநேகிதி கவிதா ஓடி வருகிறாள்.

"ஏன் சுகந்தி என்ன நடந்தது? அருகே சென்ற வினோதா ஆதரவோடு கேட்கிறாள்.

"ஒன்றுமில்லை ரீச்சர்"

என்னவோ நடந்திருக்கு, கண்ணெல்லாம் கலங்குது என்ன சொல்லும்?
"நீங்கள் படிப்பியுங்கோ ரீச்சர்"

சுருண்ட அழகிய முடி, அடுக்குப் பல்வரிசை, கவர்ந்திழுக்கும் பார்வை
அனைத்தும் சுகந்திக்குத் தனி அழகைத்தரும்.

ரீச்சர்! நான் ஊருக்குப் போகப் போறன் இங்க இருக்கவே விருப்பமில்ல
எல்லாம் வெறுத்துப் போய்ட்டுது.

என்னையுமா?

உங்களை மட்டும் தான் முடியேல்ல.

விசார்பிள்ள என்ன நடந்த தென்று சொல்லுமன்,

"இல்ல எனக்குக் கொஞ்ச நாளாய் நெஞ்சவலி ரீச்சர். மூச்செடுக்கவும்
முடியாமல்..... சிலநேரம் அப்பிடி வலிக்கும் போது தாங்கவே முடியாமல்....."

செத்துப்போக வேணும் போல இருக்...கு அதோட.....

பெரிய பாட்டி மாதிரிக் கதைக்கிறீர், சரி அதோட..... சொல்லும்.

அக்கா வீட்டில இருக்க விருப்பமில்ல. இருக்கிற ஒவ்வொரு கணமும் என்ன
நேருமோ எண்டு பயந்து..... செத்துக் கொண்டு..... இருக்கிறன் ரீச்சர்.

ஒருத்தருக்கும் சொல்லமாட்டன் என்று சத்தியம் பண்ணுங்கோ கையை
நீட்டுகிறாள் சுகந்தி.

என்னில் உமக்கு நம்பிக்கையில்ல பார்த்தீரே. இல்ல ரீச்சர். இது அக்காவின்
குடும்பம் என்னால ஒரு துன்பமும் ஏற்படக்கூடாது. வர வர அத்தானின் போக்கே
சரியில்லை.

அவரின் கதை, போக்கு, செயல், ஒன்றுமே பிடிக்கேல்ல.

என்னைச் சின்னப்பிள்ளையில் இருந்து தூக்கி வளர்த்தவர் தான், அப்ப
தூக்கினதிற்கும் இப்ப தூக்குறதிற்கும் வித்தியாசம் இருக்குத்தானே.

இதுக்கு மேல என்னிட்ட எதுவும் கேக்காதையுங்கோ.

சுகந்தி வீக்கி வீக்கி அழுகிறாள்.

வினோதாவிற்கும் கண் கலங்குகிறது.

சுகந்தி நீர் சின்னப்பிள்ளை எல்லாத்தையும் நல்லாய் யோசிச்சப் பார்க்க
வேணும். சும்மா மனதையும் குளப்பி வருத்தத்தையும் தேடாமல் கவனமாகப்
படியும்."

எல்லாத்திற்கும் நான் இருக்கிறன். எனக்கு "டிப்புளோமா" பரீட்சை இரண்டு
கிழமை கொழும்பில் இருக்க வேணும். அடிக்கடி "ரெலிபோன்" எடுப்பன்.
யோசியாமல் இரும். சொல்லிவிட்டு வினோதா போய்விட்டாள். சுகந்தியுடன்
பழகிய பிறகு அவளை விட்டுப்பிரிவதும் வினோதாவிற்குக் கஸ்டமாக இருந்தது.
ஒரிரண்டு நாட்கள் அவளின் எண்ணம் முழுவதும் சுகந்தியைப் பற்றியதாக
இருந்தாலும் பரீட்சையிலும், படிப்பிலும், அந்த நினைவு மறந்து போனது.

ஒருநாள் காணாவிட்டாலும் வீட்டிற்கு ஓடிவரும் சுகந்தி இரண்டு கிழமை
கழித்து வீடு வந்திருந்த வினோதாவைப் பார்க்க வராதது ஆச்சரியமாகவே
இருந்தது. மறுநாள் அவள் பாடசாலைக்குப் போன போது சுகந்தி யாழ்ப்பாணம்
போய்விட்டாள் என்ற அதிர்ச்சியான செய்தி அவளை என்னவோ செய்தது.

ஏன் போனாள்? எதற்குப் போனாள்? என்னிடம் சொல்லாமல் போனதன்
காரணம் என்ன? என்ற வினாக்களிற்கு விடை எங்குமே சிடைக்காது
வருந்தினாள் வினோதா.

"ரீச்சர் உங்களை அதிபர் வரட்டாம்"

வந்தவுடனே அழைப்பு என்னவாக இருக்கும் என பயந்தபடி அலுவலகத்தில்
நுழைகிறாள்.

"ரீச்சர்! மிஸ்டர் கணநாதன் வந்திட்டிப்போறார். உங்களுக்கு விருப்பமான
பிள்ளையளிற்ருப் புள்ளிகள் கூட்டிப் போடுகிறீர்களாம். அவரின் மகளிற்கு
ஒவ்வொரு முறையும் புள்ளி குறைத்துப் போடுகிறீர்களாம்.

பரீட்சை எடுக்கிற பிள்ளைகளின் பாடங்கள் எல்லாம் என்ன மாதிரி? ஒரே லீவு
எடுக்கிறீர்களாம்.

இப்படியான ரீச்சர் மாரை தண்ணியில்லாக் காட்டுக்கு அனுப்புவன்" என்று
சொன்னவர்.

அவர் கொஞ்சம் செல்வாக்கானவர். தெரியும் தானே..... கொஞ்சம் கவனமாய் இருங்கோ.

மூக்குக் கண்ணாடியைத் தூக்கிக் கொண்டு அவளைப் பார்த்து அதிபர் எச்சரிக்கிறார்.

ஆசிரியர் ஞான வீளக்குகள். கணநாதன் போன்றவர்களிற்காக சேவையின் புனிதத்தையே கெடுத்து, இவர்களைப் பந்தம் பிடித்து....

நித்திலா தமிழ்ப் பாடத்தில் மட்டும் இருபத்தைந்து புள்ளிகள் எடுத்திருந்தாள்.

ரீச்சர்! "பாஸ் மார்க்ஸ்" எடுக்காவிட்டால் அதிபரிடமிருந்து" "றிப்போர்ட்" வாங்க முடியாது.

பத்து "மார்க்ஸ்" கூட்டிப் போடுங்கோவன்.

நெளிந்து, வளைந்து நித்திலா கெஞ்சுகிறாள்.

பணத்திமிர் கொஞ்சம் இருக்க வேணும். சில வேளைகளில் பக்கத்தினால் போனாலும் தெரியாத மாதிரி ஓர அலட்சியம். மற்றப்பாட ஆசிரியர்களும் ஒரே முறைப்பாடு.

கேள்வியும் வீளக்கமில்லை..... ஒழுங்கான வீடையும் எழுதாமல்.....

முழங்காலுக்கும் மொட்டந்தலைக்கும் முடிச்சப் போட்ட மாதிரி ஏதேதோ எழுதும் இவளுக்கு சுமமா புள்ளிகளை அள்ளிப் போடுவதில் என்ன வரப்போகிறது. வீனோதா கண்டிப்பாக மறுத்துவிட்டாள்.

ஒரு வெட்டு வெட்டிக் கொண்டு போய் விட்டாள் நித்திலா.

அப்பா தனக்கிருக்கும் செல்வாக்கைக் காட்டி வீட்டுப் போயிருக்கிறார். எதுவென்றாலும் நடக்கட்டும்.

சுகந்தியின் நெருக்கமான சிநேகிதி மாலா அழுதுகொண்டு ஓடி வருகிறாள், என்ன மாலா? என்ன நடந்தது? அழாமல் சொல்லுங்கோ. ரீச்சர் சுகந்தி..... தொடர்ந்து அவளால் சொல்லமுடியவில்லை. சுகந்திக்கு என்ன?

"ஷெல் தாக்குதலில் சுகந்தியின் வீடு சேதமாகி அம்மாவும் அப்பாவும் கடுமையான நிலையில் ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும், சுகந்தி..... சுகந்தி..... செத்துப் போனாளாம் .....

முகத்தைக் கையால் மூடிக் கொண்டு மாலா அழுகிறாள். துக்ககரமான அந்தச் செய்தியால் பாடசாலையும் உறைந்து போனமாதிரி நிலை.

ஒவ்வொரு மரஞ்செடிகளின் அசைவிலும் சுகந்தியும் மறைந்து நின்று அசைவது போல.....

ஹோசாப் பூக்களின் மலர்ச்சி அவள் சிரிப்பது போல..... கையைப் பிடிப்பது..... கன்னத்தில் கிள்ளுவது.....

ஒரு நாய்க்குட்டியைப் போல காலுக்குள் சுற்றிச் சுற்றி வந்த சுகந்தியின் ஞாபகங்கள் ஒவ்வொன்றும் வீனோதாவைச் சுட்டெரித்தது.

சில உறவுகள்..... சில பிரிவுகள் மனித இயக்கத்தையே கட்டுப்படுத்தி விடக்கூடிய சக்திவாய்ந்தவை.

கொஞ்ச நாட்களாக அவள் அவளாகவே இல்லை.

அந்தச் சீவப்பினையும் வீண்மீன்
அழகின் வீழிப்பினையும்
சின்தையில் கொண்ட மலர் - மணமே
செய்து திளைத்த மலர்.

தொண்டை அடைத்துக் கொள்ள தொடர்ந்து வீனோதாவால் படிப்பிக்க முடியாமல் மௌனமாக பிள்ளைகள் ஒருவரின் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்ள.

அந்த நிலமையை மாற்றுவது போல "பியோன்" அவளிடம் கடிதம் ஒன்றை நீட்டுகிறான். கடிதத்தைப் பிரித்தாள். அது அவளிற்கான இடமாற்றம் கண்ணீர்த் துளிகள் எழுத்துக்களில் விழுகிறது அவள் இதயத்தைப் போல எழுத்துக்களும் கலங்கிப் போகின்றன.

அந்த வகுப்பறை..... மாணவிகள்..... அவளின் பெயர் தாங்கிய சட்டம். அன்றைய பொன்மொழி எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறாள்.

என்ன ரீச்சர்? என்ன ரீச்சர்?

மாணவர் மேசையருகில் ஓடி வருகிறார்கள்.

எனக்கு இடமாற்றம். வினோதா இருக்கையிலிருந்து எழுந்த போது கையைப் பிடிப்பவரும்..... காலில் விழுபவரும்..... அவளுக்கு என்னவோ போலிருந்தது. இடமாற்றம் என்பது தண்டனை அல்ல. அவள் நித்தியாவைப் பார்த்துக் கூறுகிறாள்.

நான் என்றைக்கும் உங்கட ரீச்சர் தான். ஏதாவது சந்தேகம் இருந்தால் வீட்டிற்கு வாங்கோ.

எல்லோரும் கவனமாகப் படிக்க வேண்டும்.

"நான் போறன்"

கலங்கிய கண்களுடன் மாணவிகள் அவள் பின்னால் தொடருகிறார்கள். எல்லோரையும் அமைதியாக இருக்கும் படி சைகை செய்துவிட்டு வெளியேறுகிறாள்.

மரணித்தும் வாழும் மனிதம்

கதவில் தொங்கிய பூட்டு சுமதி இன்னமும் வீட்டுக்கு வரவில்லை என்பதைப் பறைசாற்றியது. தன்னிடமிருந்த திறப்பினால் வீட்டுகதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்த கேசவன் வீசியது வீசியபடி அலங்கோலமாக வீடு இருந்ததைக் கண்டு மனம் நொந்தவனாக எல்லாவற்றையும் கழற்றி மூலையில் ஏறிந்துவிட்டு "ஈ.ஸி செயரில்" சாய்ந்து கொள்கிறான்.

"எந்த நேரமும் பள்ளிக்கூட வேலைகளை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு ஏதாவது சாட்டுச் சொல்லிக் கொண்டு வருவாள். மனுசன் களைச்ச வந்தால் வீடு வெறிச்சோடிப் போய்க் கிடக்கு".

மனதில் கொதித்துக் கொண்டு இருந்தான் கேசவன்.

"என்னப்பா கனநேரமே வந்து ? இந்த மார்கழிக்கு பரீட்சை எடுக்கிற பிள்ளைகளிற்கு கொஞ்ச நேரம் வகுப்பு எடுத்தனான் அதுதான்.....சுமதி அவனின் கோபத்தைத் தணிக்க முயற்சித்தாள்.

"நீயும் உன்ர வேலையும் "

வசந்தன் எத்தனை தரம் சொன்னவன்.

"கேசவன்" உழைக்கிற பொம்பிளையைச் செய்யாதையடா. உனக்குப் பணம் கிடைக்கும். சுகம் கிடைக்காது.

அப்ப நான்

உனக்கென்ன வீசரேடா ? ரீச்சர் வேலை மற்ற வேலையளைப் போலவே? லீவுகள் எல்லாம் எடுக்கலாம் இரண்டு மணியோட வீட்டை வந்திடலாம். அதோட.....

இந்தக் காலத்தில ஒருத்தர் உழைத்து குடும்பம் நடத்த முடியுமே ? கொஞ்சம் சமாளிச்சுப் பார்ப்பம் அப்ப அவனுக்கு புத்தி சொன்னன் இப்ப சாப்பாடு ... ஓய்வு ..கொண்டாட்டம் ..குடும்பம் இப்படி எல்லாமே சமாளிக்கிற நிலையில் தான் இருக்கிறன்.

"அப்பா! சோபிதா ரியூசனால வந்திட்டாளே ? கதையை திசைதிருப்பும் முயற்சியில் சுமதியின் கேள்வி. இருந்தது.

"அப்பா! அப்பா! இன்டைக்கு சித்தப்பாவின்ட வினோ அக்காவிற்கு
"போர்த்டே"போகவேணும் வெளிக்கிடுங்கோவன்.

சோபிதா மேசைமேல் புத்தகங்களை விசிவிட்டு அப்பாவின் கழுத்தை கட்டிக்
கொண்டு சினுங்கத் தொடங்கினாள்.

சுமதி பரபரப்பாக தன்னுடைய வேலையில் மூழ்கினாள். பக்கத்துவீட்டு
பெண்ணின் இனிமையான பாடல் காற்றில் மிதந்து,வந்து. கேசவனின்
செவிப்பறையில் முட்டியது. அவனையும் அறியாமல் மனம் அந்தப் பெண்ணைப்
பற்றிய ஆராய்ச்சியில் மூழ்கியது.

காலையில் குறிப்பிட்ட சில நேரத்திற்குள் அவர்கள் வீடு படுப்பாடு.
எடுத்தது பாதி எடுக்காதது பாதியாக அவசர அவசரமாக வீட்டைப்
பூட்டிக்கொண்டு இவர்கள் வெளிக்கிடும் போது

.அந்தப் பெண் இரண்டு வயதுக் குழந்தையுடன் மிகவும் ஆறுதலாக சிரித்து
விளையாடிக் கொண்டிருப்பாள்.

அதே போல் வேலை விட்டு வீட்டுக்கு வரும் போது நெற்றி நிறையக்
குங்குமமும் வாய் நிறையப் பாட்டும் அவள் அப்படி இப்படி.. அசைந்து திரியும்
போது

சுமதியும் இப்படி இருந்தால் எங்கள் வாழ்வும் எவ்வளவு சந்தோசமாக
இருக்கும் என்ற எண்ணம் அவனுக்கு ஏற்படுவதுண்டு.

"கைவீசம்மா கை வீசு. கடைக்குப் போகலாம் கை வீசு".. அம்மாவிற்கும்
பிள்ளைக்கும் இடையில் இருக்கும் அன்புப் பிணைப்பை அவனால் காண
முடிந்தது.

கணவன் வெளிநாட்டிலிருந்து அனுப்பும் கடிதங்கள் பணம் இவற்றோடு
சந்தோசமாக நிம்மதியாக வாழ்ந்தாலும் அவளிடம் இருக்கும் ஏக்கத்தைப்
போல தனக்கும் மனதிற்குள் மறைந்து கிடக்கும் எதிர் பார்ப்பை ஒப்பிட்டுப்
பார்த்துக் கொண்டிருந்த கேசவனின்.

முன்னால் தேநீர் கோப்பையுடன் சுமதி நின்றாள்.
"சுமதி எனக்கொருயோசனை தோன்றுது!"

என்ன யோசனை?

"இல்லை நீ வேலைக்குப் போகாமல் வீட்டில் நின்றால் நல்லாயிருக்கும் என
நான் நினைக்கிறேன்.

"உங்களுக்கு என்ன பிடித்து விட்டது.

முழு வீருப்பத்தோடு தானே என்னை வேலைக்குப் போக விட்டனங்கள்"

ஓம் சுமதி.. விட்டனான் தான் நீயும் சம்பாதிச்சால் நல்லது என்று நினைச்சன்

இப்ப என்ன வந்தது?

நல்லதொரு வாழ்க்கையை அநியாயமாய் அனுபவிக்காமல் கெடுக்கிறம் போல
தெரியுது.

உன்னைப் பார் என்னையோ, பிள்ளையையோ,

இல்லை உன்னையோ பற்றி உனக்குச் சிந்திக்க நேரமிருக்கா ? இல்லை
எனக்கு என்னவோ மனதிற்குக் குழப்பமாய் இருக்கு

சும்மா கற்பனை பண்ணாமல் ரீ யைக் குடியுங்கோ ரீ ஆறப்போகுது.

சுமதி நான் உண்மையைத்தான் சொல்லுறன் நான் களைச்ச வரும்போது நீ
சிரிச்ச முகத்தோட நிற்பது, வேலைக்குப் போகும் போது வீட்டிலிருந்து
என்னை வழியனுப்புவது, பிள்ளையின் தேவைகளைக் கவனிப்பது.

இப்படி யோசித்துப்பார் - - - எவ்வளவு இனிமையாக இருக்கும்?

தேநீர்க் கோப்பையை வாயில் வைத்து உறிஞ்சிய படி அவளைப் பார்க்கின்றான்.

நாமும் - - - எங்கட குடும்பமும் - - சந்தோசமும் இவ்வளவும் தான்
வாழ்க்கையா ?

நீ என்ன சமூக சேவை செய்யப் போறியா?

ஏதோ எனக்குப் பட்டதைச் சொன்னன் இனி உன் பொறுப்பு கேட்பதும் - -
-கேட்காமல் விடுவதும்

நீங்கள் என்ன சொல்றியள் ?

உண்மையாகத்தான் சுமதி எனக்கு வாழ்க்கையே அலுத்துப் போய் விட்டது
உங்கட பள்ளிக் கூடமும் நீயும் அந்தக் கூட்டம் - - இந்தக்கூட்டம் - - பின்னேர
வகுப்பு பேப்பர் திருத்தம் - - கேள்வி எடுப்பது இப்படியே "உனக்குள் ஒரு
வட்டம் அதற்குள் நீ சுற்றிக் கொண்டிரு"

அறுபது வயதில் தான் அறளைப் பேச்சு வரும் என்பார்கள் அது இப்பவே உங்களுக்கு வந்து விட்டது போல சுமதி சிரிச்சச் சமாளிக்கிறாள்.

இயல்பாகவே பொறுமையும் அழகும் கடமையுணர்வும் கொண்டவள் சுமதி ரீச்சர் பள்ளிக்கூடத்திலும் எதற்கெடுத்தாலும் சுமதி ரீச்சர்! சுமதி ரீச்சர்!! என்று சுற்றிச்சுற்றி வரும் அதிபர், ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் தான் அவளின் உலகம்.

சுமதி ரீச்சர் பேப்பரில் உங்கட பெயரைப் பார்த்த ஞாபகம் --

ஓம் மிஸ் எனது சிறு கதைக்கு முதலிடம் கிடைத்திருக்கிறது. இலக்கிய விழாவில் என்னையும் பாராட்டுவதாக எனக்கு அறிவித்திருக்கிறார்கள்.

எனக்கு சரியான சந்தோசம் ரீச்சர்.

மாணவர்கள் மட்டுமில்லை ரீச்சரும் முன்மாதிரியாக இருக்க வேண்டும்.

எனக்கு நல்ல ஆசிரியர்கள் -- நல்ல மாணவர்கள் -- எல்லாம் நன்மையாகக் கிடைப்பது கடவுளின் ஆசீர்வாதம் தான்.

ஆசிரியரின் முன்னேற்றத்தில் சந்தோசப்படும் அதிபர் கிடைத்ததும் சுமதியின் அதிர்ஷ்டம் என்றுதான் கூற வேண்டும்.

கேசவன் தம்பதிகள் திருமணம் செய்து பன்னிரண்டாவது வருடம். அன்று பல காரியங்கள் செய்ய வேண்டும் என்று திட்டம் போட்டிருந்தாள் சுமதி

சுமதி இதுக்குத்தான் நான் சொன்னான் பார்! ஒரு நல்ல நாளில் இப்படிக்கோயிலுக்கு வந்திருக்கிறாய் பூஜை எல்லாம் முடிந்து பூட்டும் நேரத்தில் போய் ஒப்புதலுக்கு கும்பிட்டு விட்டு வந்த போது அவளிற்கும் மனதிற்கு கஸ்டமாகத்தான் இருந்தது.

ஒவ்வொரு பொறுப்புகையும் செய்யும் போது புதிதாக வேறொரு தொல்லை தலை காட்டும் அன்றைய பொழுது இயந்திர மயமாகவே கழிந்தது. இரவு ஒன்பது மணியைதாண்டிவிட்டது. அவசரமாகத்தனது வேலைகளை முடிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் இருந்த சுமதி தனது வேலையில் மூழ்கினாள். கேசவனின் தாய் வீட்டிலிருந்து வந்த சாப்பாடு மேசையில் தேடுவாற்றுகக் கிடந்தது.

சுமதி! சுமதி! கேசவனின் குரல் கடுமையாக இருந்தது.

சுமதியின் காதில் அழைத்தது கூட வீழவில்லை.

நீங்கள் நித்திரையாக்கும் என்றிருந்தேன். நாளைக்குப் பேச்சுப்போட்டி ஒன்றுக்கு பேச்சு எழுதித்தாறன் என ஒரு பிள்ளைக்கு சொல்லிப் போட்டன். அதுதான்

அவள் முடிக்க முதலே..

வாய்க்கு ருசியாக நீ தான் சமைச்சப் போடுறியா?

வீட்டில் இருந்து அனுப்பின சாப்பாட்டைக்கூட நேரத்தோட தந்து சாப்பிட்டிருக்கலாம் தானே?

“நீங்கள் இன்னும் சாப்பிடேல்லயே?”

நாக்கைக்கடித்துக்கொண்டு எழும்புகிறாள்.. நீயே வைத்துச் சாப்பிடு எனக்கு வேண்டாம் பொறுமைக்கும் ஒரு எல்லையிருக்கு வேலை -- -- வேலை -- எப்பயார்த்தாலும் வேலை. எங்க கொண்டு போய் தலையை மோதுவது என்று தெரியேல்ல என்ற வாழ்க்கையே நாசமாய் போய்ச்சு.

ஒரு மரக்கட்டையோட வாழ்ற மாதிரித்தான் உன்னோட என்ற வாழ்க்கையும்

எல்லாம் என்ற தலைவதி --

-- “பீச்சை” இழுத்துத் திறந்து தண்ணீர் போத்தலை எடுத்து மடக் -- மடக் -- என்று குடித்துவிட்டு கதவை அடித்துச் சாத்தி தன் ஆத்திரத்தை தணித்துக் கொண்டு போய் விட்டான்.

சுமதி தனது பிழையை உணர்ந்து வருந்தினாள்.

அப்பா! இன்று இலக்கிய விழா உங்களிற்கும் சேர்த்துதான் அழைப்பிதழ் தந்தார்கள். நீங்களும் -- -- --

நான் வரேல்ல....

எனக்கு வேற வேலையிருக்கு. சுமதி இப்படியான நிகழ்வுகளில் ஈடுபடுவது அவனுக்கு துளியளவும் விருப்பமேயில்லை. நேரடியாகச் சொன்னால் கருத்து வேற்றுமை வரும் என்பதால் பட்டும் படாமலும் சொல்லுவான்.

நீலக்காஞ்சி புரமும் தலை நிறைய கனகாம்பரச் சரமும் பூவும் பொட்டுமாக சுமதி அவன் முன் வந்து நின்று போட்டு வாறன் அப்பா என்ற அவளின் கடைசி வார்த்தைகள் கேசவனின் காதில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

இலக்கிய விழாவில் சிறப்பு விருந்தினராக கலந்து கொண்ட அரசியல் தலைவர் பேசும்போது குண்டு வெடித்ததாம் - - - - -

எங்கு பார்த்தாலும் இதே கதை, அனுதாபங்கள், பரபரப்பு.

சுமதியின் அழகு முகம் சிதைந்து துண்டு துண்டாக விட்டிற்கு கொண்டு வந்த போது

கேசவனின் இதயத்தைக் கசக்கிப் பிழிவது போன்ற உணர்வு

எனது நச்சரிப்புத்தான் அவளுக்கு இப்படியொரு முடிவைக் கொடுத்ததோ என தனக்குள்ளே ஒரு உறுத்தல்.

அறிந்தவர் தெரிந்தவர் ஆசிரிய, சமூகம், மாணவர்கள் வீடு கொள்ளாத சனக் கூட்டம்.

சுமதி ரீச்சரை போல அன்பும் பொறுமையும் உள்ள ரீச்சர் எமக்குக் கிடைக்கவில்லையே

பிள்ளைகள் வீக்கி வீக்கி அழுதார்கள்

மாலைகள் மலர்வளையங்கள் கண்ணீர் அஞ்சலிகள்

சுமதி சமூகத்தில் பெற்றிருந்த செல்வாக்கை இவையெல்லாம் எடுத்துக்காட்டின.

அவள் இருக்கும் போது அனுபவித்த ஏக்கம்... - - - -

இல்லாத போது வருத்தும் தனிமை

எல்லாமே அவனை வருத்தியது.

கேசவனின் நண்பன் அடிக்கடி வந்து ஆறுதல் சொல்வான்.

“மச்சான் இப்படியே இருந்து யோசிச்சுக்கொண்டு என்ன செய்யப் போகிறாய்?

என்னை என்னதான் செய்யச் சொல்கிறாய் ?

சோபிதாவும் பாவம் சின்னப்பிள்ளை ,

வளர வளர தாயில்லாத ஏக்கம் அந்தப் பிள்ளையை வருத்தும் பொன்னுத்துரை மாமாவின் மகள் சாந்தி நல்ல குணமான பிள்ளை. பொருள் இல்லாமல் குமராக

இருக்குது. ஏழைப் பிள்ளைக்கு வாழ்க்கை குடுத்தமாதிரியும் இருக்கும் உனக்கு வீரப்பமெண்டால் கேட்கிறன். ”

சுமதி செத்து ஒரு வருசமாகேல்ல சனம் என்ன சொல்லும்?

சனத்தினர் கதையை விட்டு நீ கஸ்டப்படக்கே வந்து உதவப் போகுதா சனம்?

கேசவன் மௌனமாக இருந்ததை கண்டு சரீ நான் நல்ல முடிவோட வாறன் ” வசந்தன் போய்விட்டான்.

சோபிதாவின் பிறந்தநாள் சுமதி இருந்தால் ஒரு பிள்ளை தானே என்று ஒவ்வொரு முறையும் பெரிய விழா மாதிரி வீடு கலகலப்பாக இருக்கும். சோபிதாவைப் பார்க்க பாவமாக இருந்தது.

“ சோபி இங்க வாம்மா பிள்ளைக்கு என்ன வாங்கித் தாறது?

எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாமப்பா.

“ ஹப்பி போர்த்தி டே சோபி ” பின்னால் பெரிய கூட்டமே வந்து இருந்தது. பள்ளிக்கூடம் முழுவதுமே வந்துவிட்டதைப்போல.

சோபிதாவிற்குப் பரிசுப் பொருட்களும் சாப்பாடுகளும் குவிந்திருந்தன. உங்களுக்கு எப்படி என்ற பிறந்தநாள் தெரியும்? சோபிதா கண்கலங்கக் கேட்டாள்.

சோபிதாவின் பிறந்த நாளை மறந்தால் சுமதி ரீச்சரை மறந்தமாதிரியெல்லோ?

சோபிதா இஞ்ச வாம்மா கவனமாகப் படிக்கவேணும் என்ன தேவையென்றாலும் எங்களிட்ட பயமில்லாமல் கேட்கலாம். சரிதானே அணைத்து முத்தமிட்ட அதிபரைப் பார்த்து தலையசைக்கிறாள் சோபிதா.

சுமதி ரீச்சர் எங்களுக்கு ரீச்சராக மட்டுமில்ல, தாயாய் நண்பியாய் வழிகாட்டியாய் இருந்திருக்கிறா நாங்கள் உயிருள்ள வரை அவைவ மறக்க முடியாது. அதனால்

சோபிதாவையும் மறக்கமாட்டோம். பெரிய வகுப்பு அக்கா சோபிதாவின் கன்னத்தை வருடிக் கொண்டு சொன்னாள்

“ ஹப்பி போர்த்தி டே சோபிதா ” வசந்தன் பொன்னுத்துரை மாமா மாமியுடன் வாழ்த்துக் கூறிக்கொண்டு வந்தான்.

வந்தவர்கள் ஒவ்வொருவரும் வீடை பெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்.
வாசலிற்கு நேராக மாட்டியிருந்த சுமதியின் படத்திலிருந்த மாலை ஆடியது
கேசவனின் கண்களில் தெரிந்தது.

மாலைக்கு மேலிருந்த மாம்பழக்குருவி படத்தின் மேல் இருந்து கீக்... கீக்...
கீக்.. என்று கத்தியது.

வசந்தன் பொன்னுத்துரை மாமாவைப் பார்க்கிறான்.

" வசந்தன் குறை நினைக்காத எனக்கு கலியாணம் செய்ய வீரப்பமில்லை
இதைப்பற்றி ஒன்றும் கேட்க வேண்டாம் "

கேசவனின் முகத்தில் துன்பத்தின் சாயல் படிந்திருந்தது.

" சரி கேசவன் நாங்கள் போறம் "

எனக்காக உனது முடிவை மாற்ற வேண்டாம்.

வசந்தன் வந்தவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு திரும்புகிறான்.

எங்கிருந்தோ பறந்து வந்த அந்தக் குருவியின் கத்தல் அந்த வீடுநங்கும்
ஒலிக்கிறது

மூக்குத்தி

திருகோணமலையில் காப்பு வீரதம் தொடங்கினால் போதும் கலியாண வீடு
மாதிரித்தான்

காளிகோயில் கொள்ளாத சனக்கூட்டம் இவ்வளவு சனமும் எங்க இருந்து
வருகுதுகளோ தெரியாது

பாக்கியம் கோயிலைச் சுற்றிக் கும்பிடு போட்டாள்.

தாயே! ஏன்ர பிள்ளைக்கு ஒரு வழியைக் காட்டு முப்பது வயதாகப் போகுது.
இனியும் வைச்சிருந்து நான் என்ன செய்ய ?

அவளின் கவலை எல்லாம் வசந்தியைப் பற்றித்தான்.

இனக்கலவரத்தில் காணாமல் போனவர்களின் படடியலில் அவளின் புருசனும்
சோக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

ஆளே இல்லை.

"பாக்கியம் இரண்டு பொம்பிளைப் பிள்ளையளையும் வைத்துக் கொண்டு என்ன
செய்யப் போறாய் ?"

அனுதாபத்திற்காகத்தான் கேட்டார்கள்.

நாற்பது வயது இளம் வீதவை.

அடுப்புக்கை கிடந்து நெருப்பைத் திண்டாலும் பாக்கியம் மானத்தோட
வாழுறாள்.

அது அவளுக்கு கிடைத்த பாராட்டு.

பிள்ள பாக்கியம்! எவ்வளவு காலத்துக்குத்தான் குமர்ப் பிள்ளையளை வைச்சுக்
காவல் காக்கப் போகிறாய்.

நாளைக்கு உனக்கு ஒன்றென்டால்..

வாறதைப் பார்த்துக் கட்டிக் கொடு.

கந்தையா புறோக்கர் அடிக்கடி சொல்லிப்போட்டுப் போவார்.

என்ன அண்ணை சொல்லுறியள்.

குமாப் பிள்ளை என்ன நாறிப் போற சரக்கே?

வலது குறைந்தவனையும், வயது போனவர்களையும், கேட்டு வாரியள்?

யூழ்ப்பாணத்து வாத்தியார் குமரன் நல்ல பொடியன் செய்து குடுப்பமே? இரண்டு பிள்ளையள் அவருக்கு.

சீதனம் ஆதனம் ஒன்றும் கொடுக்கத் தேவையில்லை.

கொஞ்ச வயது.. பாவம் மனுஷ "ஷெல்" வீழுந்து செத்ததாம்.

கந்தையா அண்ணை கோவிக்காதேங்கோ.

இரண்டாந்தாரம், செவீடு, குருடுகளுக்கு கட்டிக் கொடுக்கிறதை வீட ஒரு கிணத்துக்க தள்ளி வீடலாம்..

தயவு செய்து இப்பீடிச் சம்மந்தங்கள் கேட்டு வராதையுங்கோ.

காப்பு விரதம் இருந்தும் கண்டபலன் ஒன்றுமில்லை மனம் சலித்துப் போனது. அவளுக்கு "பத்து வருஷம் நீயும் என்னுடன் சேர்ந்து விரதம் இருக்கிறாய் உனக்கும் ஒரு வழியையும் காணேல்"

மகளை மேலும் கீழும் பார்த்தபடி சொன்னாள் பாக்கியம்.

ஏன்மமா அப்படிச் சொல்லுறியள்?

"இல்லப் பிள்ளை! ஒவ்வொரு முறையும் காப்பு எடுக்கும் போது புதுச்சீலை கட்டி எடுக்கிறீர் அதற்கும் இந்தமுறை இயலாமல் இருக்கு."

அம்மாவின்ர கவலை புதுசாய் இருக்கு.

"புதுச்சீலை கட்டினவை மட்டும் தான் காளி கோயிலுக்குள்ளே போகலாம். மற்றவையை உள்ளுக்கு வரவேண்டாம் என்று காளி ஆச்சி சொல்லி விடுவாவே?"

எல்லாம் மூடநம்பிக்கை. பேசாமல் இருங்கோ.

பாக்கியம் வசந்திக் கென்று ஒரு உண்டியல் வைத்திருந்தாள்.

கிடைக்கும் போது ஐந்தோ பத்தோ போடுவாள்.

அம்மா பள்ளிக்கூடத்தால எல்லாப்பிள்ளையளும் "சுற்றுலா" போகிறார்கள்.

நானும் போகட்டே?

எங்கட நிலமை தெரியாமல் கேட்கிறாய், அதுக்கு காசெல்லே வேணும்..பிள்ளை

நான் வரேல்ல என்றுதான் சொன்னான்.

மாலினி நீர் கட்டாயம் வர வேண்டும். நான் அரைவாசிக் காச தாறன் என்று வகுப்பு ரீச்சர் சொல்லுறா அதுதான்.

மாலினியும் வசந்தியும் வீட்டு நிலை உணர்ந்த பிள்ளைகள்.

நானும் ஒரு இடமும் கூட்டிப் போறேல்ல, என்ற கஸ்டத்துக்காக உங்களைக் கட்டுப்படுத்தி வைக்கவே.

"அந்த உண்டியலை உடைச்ச காசை எடுத்துக் கொண்டு போ பிள்ளை" உண்டியல் வெறுமையாய் கிடக்குது.

மூலஸ்தானத்தைப் பார்த்து கும்பிடுகிறாள் காளித் தாயே நீதான் அம்மா ஒரு வழி காட்ட வேண்டும்..

சந்தகைக் காப்பு சாத்தப்பட்டு அழகான பட்டுச் சேலையில் பொலிவோடு காட்சி தரும் அம்மனை அப்படியே பார்த்துப் பரவசமாய் நிற்கிறாள் பாக்கியம்.

பட்டுச் சேலைகள் விதம் விதமாக.

புதிது புதிதான "டிசைன்"களில் நகைகள்.

பக்திக் களையுடன் அடியார் கூட்டம்.

அம்மா தாயே என்னை ஒரு கண் பாரம்மா.

கண்ணிலிருந்து வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டபோது கை வீரலில் மூக்குத்தி குத்துகிறது.

அவளின் குழப்பத்திற்கு வீடை கிடைத்து விட்டது போன்ற திருப்தியில் நகைக் கடை நோக்கி நடந்தாள்.

அவள் திருமணம் செய்த முதல் தீபாவளி.

"பாக்கியம்" இந்த முறை வெங்காயம் நல்ல விளைச்சல்.

காளித்தாய் தான் கண் முழிச்சிருக்கிறா.

கடன் எல்லாம் அடைத்து கையிலும் கொஞ்சம் மிஞ்சும். உனக்கு என்ன வாங்கித் தாறது?

எல்லோருக்கும் நல்ல உடுப்பாய் எடுத்து விடுங்கோ.

சும்மா சொல்லக் கூடாது, நீ வந்த நேரம் தான், அதிஸ்டமும் வந்திருக்கு. உனக்கு வைர மூக்குத்தி போடப் போறன்.

ஆறு கல் வைர மூக்குத்தி பாக்கியத்தின் முகத்திற்கு எடுப்பாகத்தான் இருந்தது.

கர்ணனின் கவச குண்டலம் மாதிரி இதை ஒருநாளும் கழற்றக் கூடாது.

கணவன் அன்று சொன்ன வார்த்தை காதிற்குள் ஒலிக்க கண்ணிற்குள் நீர்முட்டி பாதையை மறைக்கிறது.

யாரும் கவனித்தார்களோ என சுற்றுமுற்றும் பார்த்து விட்டு நகைக் கடைக்குள் புகுந்தாள்.

இது எவ்வளவு பெறும் தம்பி ?

மூக்குத்தியை கையில் வாங்கிப் பார்த்த முதலாளி அப்பிடியும்.. இப்பிடியும் பார்த்துவிட்டு, அதன் எடையைக் கணித்து ஒரு எண்ணூறு ரூபாய் தரலாம்..

அதுவே போதும் என்றமாதிரி காசை வாங்கிக்கொண்டு துணிக்கடைக்குள் போனாள் பாக்கியம்.

பச்சை நிறத்தில், சின்னக் கரை போட்ட பட்டுச் சீலை பொருத்தமான நிறத்தில் சட்டை, பாவாடைத்துணி எல்லாம் வாங்கி மிகுதியாய் கிடைத்த எழுபத்தைந்து ரூபாயை எண்ணிப் பக்குவப் படுத்திக் கொள்கிறாள்.

இந்தா பிள்ளை, சட்டையை கமலாக்காட்ட கொடுத்து தை. நேரகாலத்தோட கொடுத்தால் தான், பிறகு அவவுக்கும் தையல் வேலை வந்து சேர்ந்து வீடும்.

நீயும் அதுக்கை அப்படி. இதுக்கை இப்படி என்பாய்.

இதெல்லாம் எங்கால?

பொலிவீழ்ந்த தாயின் முகத்தைப் பார்த்தவள்.

என்ன வீசர் வேலை பார்த்தனங்கள்.

அப்புச்சிட ஞாபகமாய் இருந்த அதையும் விற்றுப்போட்டியளே?

எனக்கு இது ஒன்றும் வேண்டாம்.

வசந்தி அழுகிறாள்

ஏன் இப்ப அழுகிறாய்? இந்தச் சீலை உனக்கு எவ்வளவு வடிவாய் இருக்கும் தெரியுமே?

மாலினி சமாதானப் படுத்துகிறாள்.

வசந்திக்கு தாயின் செயல் கவலையாக இருந்தாலும் மனதை அமைதிப் படுத்தி காப்பு எடுக்கப் போவதற்கு வெளிக்கிட்டாள்.

ஒரு பக்கம் உயர்ந்து போன சீலையை சரி செய்து "வோடர்" தெரியும் படி ஒழுங்காக்கி,

மாலினி ஒரு புறமும்.

தலையில் சரம் வைத்து ஒரே சீராக்கி.. தாய் மறு புறமும், பொம்பிளையை வெளிக்கிடுத்தின மாதிரி காணும் வீடுங்க.

வசந்தி போவதையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் பாக்கியம்..

காப்புக்குக் காசு கட்டியவர்களின், இலக்கங்கள் ஒலி பரப்பியின் மூலம் அறிவிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

வசந்திக்கு தொண்ணூறாவது இலக்கம்..

பூக் காப்புக்குத் தான் காசு கட்டியது. ஆனால் ஐயர் பெட்டிக் காப்பை அவளிடம் கொடுத்தார்.

வசந்திக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை.

வீரதம் இருந்து கடவுள் முன்னிலையில் காப்பை மாறி எடுத்துப் போகவும் மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை.

வசந்தி தடுமாறிய போது,

நடுத்தர வயதுடைய பெண் "மகள் நீங்கள்" எடுத்தது என்னுடைய காப்பு.

இந்தாருங்கோ அவள் கொடுத்த பூக் காப்பை வாங்கினாள் வசந்தி.

ஒரு முறையும் இல்லாமல் இந்த முறை காப்பு மாறி வந்தது மனதிற்கு சஞ்சலமாக இருந்தது.

அம்மா காப்பு மாறி வந்தது ஏன் என்று தெரியேல்ல.

காளியாச்சியின் திருவிளையாடலாகத்தான் இருக்கும்..

பாக்கியத்திற்கு, வீரதத்திற்கு ஏதாவது பலன் கிடைக்குமா என்ற எதிர் பார்ப்பு.

வாசலில் சுருண்டு படுத்திருந்த நாய் எழும்பி நின்று குரைத்தது.

வசந்தி எட்டிப் பார்த்தாள். அந்த முகம். நினைவுக்கு வந்தது.

கோயிலில் காப்பு மாறியதாகத் தந்த அந்த அம்மா.

அவளுடன் ஒரு வாலிபனும்.

வாங்கோ . வாங்கோ, வாய் சொன்னாலும் ஏன் வந்தீங்கள் என்பது போல அவளின் பார்வை.

வெளியே எட்டிப் பார்த்த பாகியத்திடம் "அம்மா கோயிலில் காப்பு மாறியது என்று சொன்னது.

இரண்டு பக்கமும் தொடர்பு படுத்த வசந்தி முனைந்த போது, காப்பு மாறினது, காளித்தாயின் கருணை தான். வந்த அம்மா சொல்லத் தொடங்க அவள் பக்கத்தில் நின்றவன் வசந்தியைப் பார்க்க

பார்வையில் தாக்குப் பட்டவள் போல வசந்தி நிலத்தைப் பார்க்கிறாள்

ஒரு போதும் முகர்ந்து அறியாத புதுரகமான "ப்பெவூயும்" மூக்கைத் துளைக்கிறது.

இவர் எனது மகன் வீனோத். போன கிழமை தான் லண்டனில் இருந்து வந்தவர். "கலியாணம் பேசி படம் அனுப்பி அலுத்துப் போய் நீயே வந்து பார்த்துச் செய் என்று சொல்லிப் போட்டன்."

உங்கட மகளை கோயிலில் பார்த்ததும் நல்லாய் பிடிச்சிருக்காம்..

அவர் போகவும் வேணும் அதுதான் நேரே கதைப்பம் என்று வந்தோம்.

வசலில் நிற்க வைத்து கதைத்ததை எண்ணி என்ன நினைப்பார்களோ?

வாங்கோ, இருங்கோ என உபசரிக்கிறாள் பாக்கியம். நடப்பது கனவு போல அவளிற்கு இருக்கிறது.

தாயையும் மகனையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டு மௌனமாக நிற்கிறாள். பாக்கியத்தின் தயக்கத்தைப் பார்த்ததும்,

நீங்கள் ஒன்றுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம். கலியாணச் செலவிலிருந்து வெளியில் எடுக்கிறது வரை எல்லாம் எங்கட பொறுப்பு. வீனோத் உறுதியாகச் சொன்னான்

கலியாண ஆரவாரம் தொடங்கி விட்டது.

பாக்கியத்திற்கு "சுவிப்" விழுந்த மாதிரி இப்படியெல்லோ அதிஸ்டம் வர வேண்டும்.

பலரிடமிருந்து பல்வேறு அபிப்பிராயங்கள்.

கொஞ்சம் பொறுமையுடன் தான் சொன்னார்கள் .

வெளிநாட்டுக் காசு பெடியன் விசுக்கித் தள்ளுறான். வேடிக்கை பார்ப்பதற்காகவே ஒருகூட்டம் கூடி விடும்..

அம்மா இந்த முறை காப்பு எடுக்க விருப்பமில்லாமல் இருந்தியள்பார்த்தியளே.

ஓம் மாலினி அக்காவைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவளுக்கு ஒரு நல்ல

வாழ்க்கை வந்து சேரவில்லையே என்ற கவலை வரும். அதுதான் இந்த முறை மனம் சலிச்சப் போய் சொன்னான்.

எத்தனை பேரின் வேண்டுகலை எல்லாம் கேட்டு நிறைவேற்றும் தாய் எனக்கும் ஒரு வழி காட்டி வீட்டாள்.

அம்மா தாயே மனதார்க் கும்பிடுகிறாள்.

வசந்தியும் வீனோத்தும் ஆட்டோவிலிருந்து இறங்குகிறார்கள்.

அவளிற்குத் தேவையானவற்றை எல்லாம் வாங்கி வந்திருக்க வேண்டும்.

மாலினி உதவிக்கு ஓடுகிறாள்.

அம்மா! அம்மா! இஞ்ச பாருங்கோவன்.

வசந்தி தாயிடம் கொடுத்தது அவளின் மூக்குத்தி.

அது அழுக்கு எடுத்து புதுப் பொலிவுடன் மின்னியது.

நீங்கள் கொடுத்த கடையில் கேட்டு வாங்கி வீட்டோம்..

இப்பதான் எனக்கு நிம்மதி. வசந்தி சொன்னபோது பாக்கியத்திற்கு மனதில் உறுத்திக் கொண்டிருந்த பெரிய குறை நீங்கின மாதிரி ஒரு சந்தோசமான நிலை. எல்லாம் அந்தக் காளித்தாயின் கருணைதான்.

கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டவள் இனி இது என் கவச குண்டலம் மாதிரித்தான் என்று முணுமுணுக்கின்றாள்.

புகலிடம்

"நானும் "சுலுக்கு" வாறன்" மழலை மாறாத இரண்டு வயதுக் கடைக் குட்டி வீது மேனகாவின் காலைக் கட்டிக் கொண்டு அழுகிறான்.

வீதுக்குட்டிக்கு என்ன வேணும்?

"எனக்கு ஒன்னும் வேணாம்" நானும் வரப்போறன்

போகும் அவசரத்தில் பிள்ளையின் கையில் கண்டோசைத் திணிக்கிறாள்.

இலஞ்சம் பெற்றவனைப் போல "அம்மா போட்டு வாங்க" சிரித்துக் கை அசைக்கும் பிள்ளையை முத்தமிட்டு வீட்டு வீரைகிறாள், மேனகா.

அவள் ஒரு ஆசிரிய ஆலோசகர்.

"வான்" வாசலில் கால் வைக்க முடியாது அந்தரத்தில் தொங்கிக் கொண்டு வருபவர்களைப் பார்க்க

இதற்குள் எப்படிப் போவது என்ற தயக்கம் அவளிடம் ஏற்படுகிறது.

அருகில் நிற்கும் "வான்"னிற்குள் சிரமப்பட்டு உடம்பைப் புகுத்திக் கொள்கிறாள். தங்களிற்கு வருமானம் என்பதால் இவனுகள் போட்டு அடையுறாங்கள். வாறவை கொஞ்சம் யோசிக்கிறேல்லையே.

குற்றவாளியைப் பார்ப்பது போல எல்லோரும் அவளை பார்க்கிறார்கள். இதை வீடப் பேசாமல் பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்திருக்கலாம்.

"மேனகா வாற சந்தர்ப்பத்தை ஏன் வீடுகிறாய்?

உன்னை வீடத் தகுதியில் குறைஞ்ச ஒருவன் வந்து உனக்கு ஆலோசனை கூறும்போது நினைச்சுக் கவலைப்படுவாய். பேசாமல் போ" கணிப்பீடு, மதிப்பீடு, ஒப்படை, வேலைக் கஸ்டம்தான் என்றாலும்

பிள்ளைகளிற்குப் படிப்பித்து அவர்களின் பெறுபேறுகளில் காணும் மகிழ்ச்சி இந்த வேலையில் இருக்காது.

அவளுக்கும் வீடுப்பம் குறைவாகத்தான் இருந்தது.

வாற சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி போவம் என்ற நினைப்போடு பாடசாலையை விட்டு வெளியேறினாள். ஒவ்வொரு பாடசாலைக்குப் போகும் போதும் ஒவ்வொரு அனுபவம். சுண்பிப்பீடு, மேம்பாடு என்று ஆசிரியர்கள் அலுத்துக் கொண்டாலும் இனிமேலாவது பிள்ளைகள் ஒழுங்காக எழுத வாசிக்கக் கற்றுக் கொண்டால் நல்லது.

கிராமப் புறங்களில் வசதியற்ற பிள்ளைகளிற்கு மொழியறிவு கூட வசதியீனமாக இருக்கும் நிலை தொடரக் கூடாது.

திரும்பத் திரும்ப அடிப்படை அறிவு சரியில்லை என்று சாட்டுச் சொல்ல முடியுமா? மொழியைக் கற்பிப்பதற்கு அது பற்றிய சரியான விளக்கம் உள்ள ஒரு ஆசிரியரின் தேவையின் அவசியம் அவளுக்குப் புரிந்தது.

எல்லோரும் மொழியைக் கற்பிக்கிறார்களே, அதற்கு எந்தத் தகுதியும் தேவையில்லையா? ஏனைய பாடங்களிற்குப் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர்கள் மொழியைக் கற்பிக்க வரும்போது இவை ஏன் கவனிக்கப்படுவதில்லை.

மொழி அடிப்படை உரிமை என்று சொல்லுவதற்கு மட்டும் தான்.

“கட்டிய ஒக்கம் பயின்ட” இறங்கியவரின் இடத்தில் மேனகா இருக்கிறாள்.

“பயின்ட” “பயின்ட” அழுத்தம் கொடுத்துச் சொன்ன “பொலிஸ்” உள்ளே இருப்பவர்களை முறைக்கிறான்.

ஒருவரும் இறங்குவதாகத் தெரியவில்லை.

மேனகா எழும்புகிறாள்.

“ஓயா ரீச்சர்த” இன்ட!

இறங்க மாட்டாங்க. சிரித்துக் கொண்டே கொச்சைத் தமிழில் கேட்டபடி ஒவ்வொருவரும் நீட்டும் பாதுகாப்பு அட்டையைப் பார்வையிட்டுக் கொண்டு செல்கிறான். அந்த அதிகாரி,

மனிதாபிமானம் என்பது வர வரக் குறைந்தே போகிறது. கஸ்டம்தான்.

எட்டு மணிக்கு முதல் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போக வேண்டும் என்றால் தூரப் பயணம் முடியாது.

இறங்கி..ஏறி நின்று இருந்து, இதுதான் இன்றைய நிலை.

தட்டி உருட்டி. அமுக்கி சின்ன வயதில் பாட்டி மாம்பழம் பழுக்க வைத்து எடுத்துத் தந்தது ஞாபகம் வருகிறது.

பொலிஸ்காரன் தனது கடமையைச் சரியாக செய்த திருப்தியில் இறங்குகிறான். மேனகா இருந்த இடத்தை விட்டுக் கொடுத்து எழும்பி நிற்கிறாள்.

திரும்பவும் மூச்சு முட்டும் சன நெரிசல்.

அவள் இறங்க வேண்டிய இடத்தில் அவளை இறக்கி விட்டு “வான்” ஒரு உறுமலுடன் விரைகிறது.

“மரியாதையாகப் பேசுவதும், மரியாதையாக பழகுவதும் செலவில்லாத செல்வங்கள்”

வாசலில் அழகாக எழுதப்பட்டிருந்த வாசகத்தில் பார்வையை மேய விடுகிறாள். வணக்கம் வாழ்த்துக்கள்! வருக.

அதிபரின் வரவேற்பை ஏற்று தானும் பதிலுக்கு வணக்கத்தைத் தெரிவிக்கிறாள் மேனகா. வேலை எல்லாம் எப்படி?

அதிபரின் கேள்விக்கு “பரவாயில்லை” என்று பதில், அளித்தவள்.

காலையில் அனுபவித்து வந்த அவஸ்தைகளால் முகம் சுளித்துக் கொள்கிறாள்.

கற்பதற்கான அமைவிடம் பொருத்தமாக இருந்தது. பிள்ளைகள் வசதியற்ற குடும்பத்தில் இருந்து வருபவர்கள் என்பது தோற்றத்தில் தெரிந்தது.

இரண்டு மண்டபத்தை கூறு போடப்பட்டிருந்த வகுப்புகள், நகரப் பாடசாலைகளில் காணப்படும். வகுப்பறை வசதிகள், இல்லாமல் இருந்தாலும் எப்படியாவது கற்பிக்க வேண்டும் என்று கங்கணம் கட்டும் ஆசிரியர்களின் முயற்சி தெரிந்தது.

தமிழ் மொழிப் பாட ஆசிரியர் திருமதி மனோகரன் “வாங்கோ மிஸ்” எப்ப வருவியள் என்று எதிர் பார்த்திருந்தனாள். அன்போடு உபசரிக்கிறாள்.

அது ஒன்பதாம் தரம்.

குழு முயற்சிக்கு ஏற்ப வகுப்பறை ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. ஆசிரியருக்கு

எதிர்ப் பக்க மூலையில் சுவர் புகை படிந்து காணப்பட்டது. பிள்ளைகளின் முகம் கூட அவளுக்கு அப்படித்தான் தெரிந்தது.

அடிப்படை அறிவே இல்லாத இவர்களுக்கு எப்படி கணிப்பீடு.மேம்பாடு செய்வது என்று எனக்கு விளங்கேல்ல "மிஸ்"

"மனோகரன்" ஏன் இப்படி அலுத்துக்கொள்கிறீர்கள் ? திரும்பத் திரும்ப இதையே சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் இவர்களை எப்போது திருத்துவது? யார் திருத்துவது?

தனது கருத்திற்கு ஆதரவான பதில் வரவில்லையே என்ற துன்பத்தின் சாயல் மனோகரன் ரீச்சரின் முகத்தில் படிந்தது.

பிள்ளைகளிடம் கொப்பிகளை வாங்கிப் புரட்டுகிறாள். மேனகா.

ஒலி பேதமுள்ள எழுத்துக்கள் எதற்கும் பேதம் தெரியாது. நண்டுக் கால்கள் படமெடுத்த மாதிரியான எழுத்துக்கள் . இவர்கள் எப்படித்தான் தமது கருத்துக்களை முன் வைக்கப் போகிறார்களோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஆசிரியரை இருக்கும் படி சைகை செய்துவிட்டு தமிழ் எழுத்துக்களின் வகை, தொகை , எழுத்துப் பிறக்கும் இடம், உச்சரிப்பு என்பவற்றை ஆரம்ப வகுப்பு மாணவர்களிற்குச் சொல்லிக் கொடுப்பது போல நகைச்சுவையோடு கற்பித்தாள் மேனகா.

இவர்களிற்கு இந்த வகுப்பில் எழுத்தைப் பற்றிய விளக்கம் கொடுத்து எந்த வகுப்பில் பாட வீடயத்தை கற்பிப்பது

இப்போது மட்டும் தான் இவர்களின் உற்சாகம். பிறகு.....

மனோகரன் ரீச்சரிடமிருந்து நீண்ட பெருமூச்சு வெளிப்பட்டது.

கற்பித்தலில் மாணவர்கள் எல்லோரும் தம்மை மறந்து இருக்க பின் வரிசையில் இரண்டு மாணவிகள் மட்டும் கவனிக்காமல் இருந்ததைக் கண்டு அருகில் சென்று மௌனமாக நிற்கிறாள் மேனகா.

தலையில் எண்ணெய் பூசி வாரப்படாத மயிர். கலைந்து கிடக்க, வெள்ளைச் சட்டையில் திட்டுத் திட்டாக அழுக்கும், அடிக்கடி கொட்டாவியும் சீரமைப்படுத்த கையிலிருந்த காயத்தை திருப்பித் திருப்பி பார்த்துக் கொண்டிருந்த மல்லிகாவின் காயத்தின் மீது அனுதாபமாக பார்த்த சதா மல்லிகாவின் அப்பா இரவு நல்ல வெறியில் வந்து கருவாடு பொரித்து வைக்கவில்லையா என்று கேட்டு குறடால் நச்சிசப் போட்டாராம் ரீச்சர்.

பாவம் மல்லிகா எப்படித்தான் தாங்கினாளோ தெரியாது. சதாவின் முகம் அதை நினைத்துச் சகிக்க முடியாமல் இருந்திருக்க வேண்டும். வித்தியாசமான கோணத்தில் சென்றது.

கை விரல் காகம் கொத்தி இழுத்த இறைச்சித் துண்டு போல சிதறி இருந்ததைக் கவனித்தாள்.

நீதிபதியீடம் நீதி கேட்டு நின்ற நிரபராதி போல மேனகாவின் முகத்தைப் பார்த்தாள் மல்லிகா.

வன் செயலின் போது பிடிபட்டுக் கொள்ளும் அப்பாவிகள் அடையும் சித்திரவதை போல பாவம் இந்தப் பிள்ளைகளுக்கும் இதுதான் நிலையா? என அவள் மனதில் கேள்வி எழுந்தது. இடைவேளைக்கான மணி அடித்ததும் கட்டுக்களை அறுத்த கன்றுக் குட்டிகள் போல மாணவர்கள் அங்குமிங்கும் சுதந்திரமாகத் திரிந்தனர்.

வறுமை எல்லாவற்றையும் வறுத்து விடும் போல, நகரப் பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகளின் முகத்தில் இருக்கும் பொலிவு இவர்களிடம் துளியளவும் கூட இல்லாமல் ஏழ்மை முத்திரை குத்தப்பட்டிருந்தது தெரிந்தது.

சுற்றாடல் முழுவதும் கசிப்பு வடிப்பதும் "குடு" அடிப்பதும் ..இங்கு பெரும் ஊழிக்கூத்தே நடக்குது "மிஸ்"

வகுப்பறையை விட்டு வெளியேறாத இரண்டு மாணவிகள் மாங்காயை அழகாகப் பங்கு வைக்கிறார்கள்.

அதோ இருக்கிறாள் கோகிலா. வடி காய்ச்சும் மூலப் பொருட்கள் பற்றிக் கேளுங்கோ.

யூரியாப் பசளை, கறள் கம்பி, அழுகின பழம் .அடுக்கடுக்காகச் சொல்லுவாள். "படிப்பதற்கேற்ற சூழல் இவர்களுக்கில்லை. பாவங்கள் மிஸ்" உலக அதிசயங்களில் ஒன்றைக் கண்டு கேட்டு விட்டதைப் போன்ற ஒருவித அதிர்ச்சி மேனகாவிற்கு.

இவை எல்லாவற்றையும் வீட அதிபர் சொன்ன அனுபவங்கள் ஒருவிதமானவை. வகுப்பறையையே படுக்கை அறைகளாகப் பாவிக்கும் அளவிற்கு பெற்றோரின் தலையீடு நிர்வாகத்தில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும்.

மேனகா தனது கடமைகளை முடித்துக் கொண்டு அதிபரின் அலுவலகத்திலிருந்து வெளிக்கிட்ட போது வெயர்த்து விறுவிறுத்து வந்த

ஆசிரியர்கள் இருவரையும் பக்கத்தில் நின்ற சிறுவனையும் நிமிர்ந்து பார்க்கிறாள்.

ஆரம்ப வகுப்பு ஆசிரியை திருமதி கணேசன் "இவனைப் பொலிசுக்கு கூட்டிக் கொண்டு போட்டு வாறம்." அவளே காரணத்தையும் சொல்கிறாள்..

தகப்பனின் கொடுமையைப் பாருங்கோவன். இங்க வா மாறன், எங்க காட்டு! இயக்கி வீட்ட பொம்மையைப் போல உடம்பிலிருந்த "சேர்ட்"டைக் கழற்றி வீட்டு முன்னால் நிற்கும் சிறுவன் மாயா ஜாலம் காட்ட நிற்பவன் போல

கழுத்து, முதுகு, நெஞ்சு, இடுப்பு, இரத்தம் சிந்தும் தழும்புகள்.

மேனகாவிற்கு தனது கடைசி மகனின் ஞாபகம் வர அப்படியே அனைத்துக் கொள்கிறாள்.

தாய்க்கு நல்ல அடி. இவன் இப்படிக்காட்டுகிறான். அவளிற்கு காட்ட முடியாத இடமெல்லாம் காயங்கள்.

"அந்தப் பாவி அடிச்சே சாக்காட்டிப் போடுவான் எப்படியாவது இவனைக் காப்பாற்றுங்கோ" என்று சொல்லி வீட்டுப் போனாள். தாய்.

ஏன் "பொலிஸ்" சிறகுப் போனீர்கள். மேனகாவின் ஆர்வத்தைக் கண்டு அதிபர் குறுக்கிட்டார்.

நெடுகவும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியுமே ?

பிள்ளையக் கொடுமைப் படுத்துவதாக ஒரு முறைப்பாடு கொடுத்திருக்கு. பொலிஸ்காரனே பார்த்துப் பரிதாபப் பட்டவன் "மீஸ்"

மேனகாவின் கரங்கள் சிறுவனின் காயங்களை ஆதரவாக வருடிக் கொண்டிருந்தன.

ஓம் எங்களுக்குத் தேவையில்லை. தேவைப்படும் புகலிடங்கள் எத்தகையன என்று நினைத்துப் பார்த்தால் யார் தான் பரிதாபப் படாமல் இருக்க முடியும்?

வீடு வாசல் இழந்து, பொருள் பண்டங்கள் ஏன் பெறுமதியான உயிர்களை. எல்லாவற்றையும் இழந்து பிற நாடுகளில் புகலிடம் தேடிய வரலாறு பழையதாகிப் போக புதிய வரலாறு ஒன்றும் தேவை தானே.

எங்கட இலட்சியங்கள் தொலை தூரத்திற்கு அப்பால் புதைக்கப் பட்டு வீட்டன.

மேனகா வாய்விட்டு பெரிதாகச் சிரிக்கிறாள். அந்தச் சிரிப்பு அறைச் சுவர்களில் பட்டு எதிரொலித்தது.

அர்த்தங்கள் மாறியபோது

கண்ணாடியில் முகத்தை உற்றுப் பார்க்கிறாள் தாரணி எப்பொழுதாவது இப்படிப் பார்ப்பதுண்டு கன்னப்பகுதியில் கொஞ்சம் தசை குறைந்து, கண்ணின் கீழ், கரு வளையம் போட்டு, பொலிவு குறைந்ததை உறுதிப்படுத்துவது போல வெள்ளிக்கம்பிகள் ஒரிரண்டுதலையிலிருந்து வெளிக்கிளம்பியிருந்தது.

அவள் செல்லமாக வளர்க்கும் பிறவுணி காலைச் சுற்றிச்சுற்றி நக்கி விட்டு வாசலருகில்போய் படுத்திருந்து தாரணியின் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருக்க.... அதன் நாக்கில் இருந்து வடிந்த உமிழ்நீர் நிலத்தில்கோலம் போடப்பட்டிருந்தது.

சீலை உடுத்தியது ஒரே சீராக இருக்கிறதா என்று முன்னும் பின்னும் பார்த்துக் கொண்டு.

ஆணியில் மாட்டியிருந்த "கான்பேர்க்" ஐ திறந்து ஐடென்ரி.... பஸ்ஸிற்குச் சில்லறை.... ஒவ்வொன்றாக எடுத்துப் பார்த்து பார்க் ஐ தோளில் போடுகிறாள்.

நாய் வாசல் வரை வந்து அவளை வழி அனுப்புகிறது.

நெஞ்சை அழுத்தும் தாலிச் சரடு..... குங்குமம் அனைத்தும் அவளிற்குப் போட்ட விலங்கிற்கான குறியீடாகத் தான் இருந்தது.

உள்ளத்தாலும் உடலாலும் தாரணி ஒரு மங்கலமான விதவை.

விடிந்தும் விடியாத பொழுதில்கூட இவங்களுக்கு....

பின்னால் யாரோ உரசிக் கொண்டு நிற்பது ஆத்திரத்தையும் அருவெருப்பையும் தர கையில் வைத்திருந்த குடையால் ஒருஇடி....

கொஞ்ச நேரம் அந்தத் தொல்லை குறைந்திருந்தது. மனிதனிற்கும் மிருகத்திற்கும் பேதமில்லாமல்....

சீ! ஓடும் பஸ்ஸிற்குள்....

திரும்பி அவனின் முகத்தில் காறித்துப்ப வேண்டும் போல ஒரு உணர்வு.

தாரணியின் வாழ்க்கை வஞ்சிக்கப்பட்டதாலோ என்னவோ ஆண்கள் என்றாலே ஒரு வெறுப்பு.

இவன் என்றைசிநேகிதன் பெயர் பிரணவன். வெளிநாட்டில் இருந்து பத்து வருஷத்தால் வந்திருக்கிறான். அண்ணன் அவனை அறிமுகப்படுத்திய போது

வாட்ட சாட்டமாய் நடிகர் விஜயின் தோற்றத்தில் பார்த்தவுடன் மனதில் பதிந்து கொள்ளும் முகவசீகரத்துடன்..... அவளுக்கு அவனைப் பிடித்திருந்தது.

பிரணவன் வரும்போது அவனுக்கே தனித்துவமான அந்த "ப்வ்யம்" மணம். அதுகூட அவனை ஒரு ஆனந்தத்தில் ஆழ்த்துவதுண்டு.

திருமணத்தின் போது அவன் உற்சாகமாகத் தான் இருந்தான்.

கோயில்.... விருந்து.... கொண்டாட்டம் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருந்தான்... கோபம் அல்லது வெறுப்பு ஒன்றுமே இல்லாமல் ஒரு மாதம் அனுபவித்த அந்த வாழ்க்கையை காலந்தோறும் நினைத்து இன்புற முடியுமா?

நினைவுகள்.... கனவுகளாய்.... கனவுகளும் மறந்தனவாய்.

வாழ்க்கையே சுமையாக.... இயந்திரமாக...

தாரணி எல்லாமே தனியச் செய்து பழகிவிட்டார். எனக்கு கடைக்கோ மார்க்கட் அலுவலர்களோ ஒன்றுமே தனியப் போய் செய்து பழக்கமில்லை. எல்லாம் இவர் தான்... இது குமாரி

மேகநீலத்தில் அலைஅலைபோல அந்த அழகான "சாறி"யை உடுத்தி வந்த வசந்தி அப்படியும் இப்படியும் எடுத்து விட்டு நான் ஒரு நாளும் எனக்கு சாறியோ உடுப்போ எடுப்பதில்லை. மனுசன்ர "செலக்ஸன்" தான். அலுவலகத்தையே அல்லோ கல்லோமாக்கி விடுவாள் அவள்.

புருசனின் அடிவயிற்றில் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு கொண்டா வில் ஊர்வலம் போகும் சாரதா...

விழாக்கள்.... கொண்டாட்டங்களில் ஒருவரை ஓரவர் பிரியாது அந்நியோன்னியமாகப் பேசிச் சிரித்து போகும் புருஷன் மனைவி உறவுகள்....

தாரணியின் நெஞ்சத்தில் நெருப்புப் பொறிகளாய் விழும்

எனக்கு மட்டும் ஏன் இப்படி ஒரு வாழ்க்கை கிடைக்கவில்லை....?

போனபிறவியில்யாரையாவது வாழவிடாமல்லை பிரித்து வைத்து பேடிக்கை பார்த்தேனோ....

தாரணியுடன் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள் இப்பொழுது தான் திருமணமே செய்து கொள்ள

போனகிழமை கூட அவளுடன் படித்த பக்கத்து வீட்டு மாலதிக்கு திருமணம் நடந்தது.

அந்த புதுமணத் தம்பதிகளின் நடவடிக்கைகளைக் கூட வாசலில் நின்று வேடிக்கை பார்ப்பாள் தாரணி.

வித விதமான சாறி .... மனதைக் கிறுங்க வைக்கும் ப்வ்யம்.... உடம்பு முழுவதும் நகை..... தாரணிக்கு அவர்கள் மீது பொறாமை என்று சொல்ல முடியாது.

ஒரு ஏக்கம்.

வாசலில் நின்ற தாரணியைப் பார்த்துத் தலையசைத்துச் சிரித்த மாலதி அவருக்கு ஏதோ காதுக்குள் கிக கிகத்துக் கொண்டு போகிறாள்.

அது தாரணியைப் பற்றியது தான்

கொஞ்சத் தூரம் போயிருப்பார்கள் கிரீச்.... கிரிச்..... சத்தம் கேட்டு எட்டிப் பார்க்கிறாள்.

ஆட்டோவுடன் இருவரும் மோதுப்பட்டு சைக்கிளுக்குக் கீழே இருவரும்.

அவள் கையில் ஒட்டியிருந்த மண்ணைத் தட்ட அவன் காயத்திலிருந்து வரும் இரத்தத்தைத் துடைத்து விடுகிறான்.

நான் சொன்னன் வாழ்வெட்டியாய் இருக்கிறதுகள் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டால் ஏதாவது இசகுபிசகாய் நடக்கும் தானே.

தாரணியின் வீட்டை முறைத்துப் பார்த்தபடி தாய் ஏகவது அவள் காதில் விழுகிறது.

தாலிகட்டியவன் போய் உன்னை கூப்பிடுகிறேன் என்று சொல்லி இத்தனை காலமும் காரணம் இல்லாத மௌனம் சாதிக்கும் போது.

பிரணவன் வெளிநாட்டில் வெள்ளைக் காரியைக் கட்டிக் குழந்தை குட்டியளோட இருக்கிறானாம்.

பொன்னம்பலத்தின்ர பெட்டை தாரணி பாவம்

அவன் தாய் தகப்பனிற்கு நடிப்புக் காட்டி அந்தப் பெட்டையின்ர வாழ்க்கையோட விளையாடியிருக்கிறான்.

இந்தக்காலப் பிள்ளையளை நம்புங்கோவன்.

ஊரில் பலமாதிரிக் கதைகள் அடிப்பட்டன.

தாணி தாய்மை அடைந்திருந்த காலத்தில் அவளின் ஆசைகள்.... கனவுகள்.... கற்பனைகள் எல்லாம் பக்கம் பக்கமாக எழுதி அனுப்பியிருக்கிறாள். பலன் பூச்சியம் தான்.

நயனி பிறந்த பிறகு ஒவ்வொரு நிலையிலும் "போட்டோ" எடுத்து அதைப் பார்த்தாவது பதில் வருமோ என முயற்சி செய்தாள்.

நயனி அறிவு வந்த நாள் தொடக்கம் அப்பா... அப்பா என்று எத்தனை கடிதங்கள்..

வெளிநாட்டுப் பொருள்கள் கிடைத்தால் வகுப்பில்கொண்டு போய் அப்பா அனுப்பினவர் என்று பெருமைப்படும். நயனியின் பிஞ்சு உள்ளத்தின் ஏக்கம் அவளையும் வருந்தியது.

நீங்கள் அழுதால்எல்லாம் சரியாகி விடுமா? விக்கி விக்கி அழுது முகம் வீங்கிப் போன தாரணியை சமாதானப்படுத்த முயன்றான் செந்தூரன்.

பிரணவனின் தூரத்து உறவில் தம்பி முறையானவன் தாரணியைவிட இரண்டு வயது இளையவன் அவள்மீது அவனுக்கு தனிப்பட்ட ஒரு அக்கறையும் அனுதாபமும் இருந்தது.

அண்ணி! உங்களிற்காக இல்லாவிட்டாலும் நயனிக்காவது ஒரு தகப்பன் என்ற முறையில் பரிவு பாசம் காட்டியிருக்கலாம். அப்படி எதுவுமே இல்லாத போது நீங்கள் வாழ்க்கையை ஏன் நாசமாக்குகிறீர்கள்?

நயனிக்கும் கண் கலங்குகிறது. அவள் தாயின் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட வரும்போது

நீ ஒரு இடத்தில் இருமகள்.

"வாழாவெட்டி" அவளுக்குச் சூட்டிய விருதுப் பெயர் செவிப்பறையில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு பெண்ணே நொந்து போய் இருப்பவளைப் பார்த்து இப்படியான கருத்தை வெளிப்படுத்தும் போது....

பெண்கள் கூடி நின்று ஒரு பெண்பிள்ளையின் தலையில் தண்ணீர் வார்ப்பது போன்ற படம் நயனிக்கும் மிகவும் பிடித்திருந்தது.

அம்மா இந்தப் படத்தைக் "கார்ட்" அடியுங்கோவன்

தாரணி தகப்பனின் அணைப்பில்லாத பிள்ளை என்பதால் அவளின் விருப்பத்துக்கே முதலிடம் கொடுத்து வளர்த்தாள்.

பிள்ள தாரணி! உனக்கென்ன இரண்டு மூன்று பிள்ளையளே?

இருப்பது அவள் மட்டும் தான், நல்ல வடிவாய் சாமார்த்திய வீட்டைச் சிறப்பாகச் செய்.

தகப்பனை வரச் சொல்லி எழுது தன்னை பிள்ளையென்று மனம் மாறி வரமாட்டாளே.

இவங்களெல்லாம் ஒரு மனுசரே....

அனுபவசாலிகளின் பேச்சுக்கள் இவை.

புகை வளையங்கள் போல வானத்தில் கருமுகில்கள் வானம் இருண்டு போயிருந்தது. கோபத்தில் வீசியெறிந்த கல்லுப்போலமழைத்துளிகள் ஓரிரண்டு நிலத்தில் விழுந்தன.

மழைத்துளியில் புழுதி அடங்கும் போது வருகின்ற அந்த மணம் தரரணிக்கு மிகவும் பிடிக்கும்.

மழைக்கு முதல் வீடுபோய்ச் சேர வேண்டும்.

விரைவாக நடக்கிறாள்.

இடியும் மின்னலுமாக மழை முந்திக் கொண்டது. சிறிதாக இருந்து பெருத்தமழையாக..... குடை தாக்குப்பிடிக்க முடியாது போகவே எதிர்த்தூற்றலில் உடம்பு முழுவதும் நனைந்து பின்தொங்கல் பகுதி, கைப்பகுதி முழுவதும் ஈரமாகி .....

இரண்டு கால்களும் நனைந்த சீலையுடன் சிக்குப்பட்டு பின்னிப் பின்னி நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள்.

கண்ணைப் பறிக்கும் மின்னல்.....

இடி.... என் தலையில் விழுமோ என்று எண்ணியபோது தலையில் நோவது போன்ற உணர்வு அவளுக்கு ஏற்பட்டது.

செந்தூரன் சைக்கிளைப் பக்கத்தில் கொண்டு வந்து நிறுத்தினான்.

சூரல் கேட்டு நிமிர்ந்தவன் ஒரு கணம் பின்வாங்கினான்.

சம்பிரதாயங்கள்... போலிச் சமாதானங்கள் இவை எல்லாம் நடைமுறைக்குப் பொருந்தாதவை.

செந்தூரனின் முதுகுப் பகுதி குடையிலிருந்து விழுந்த மழை நீரினால் நனைந்திருந்தது.

அவனின் இரண்டு கைகளிற்குமிடையில் மிக நெருக்கமாக..... இந்தப் பதினான்கு வருடங்களில் இப்படி எந்த ஆணுடனும் அவள் போனதில்லை.

செந்தூரனின் மூச்சு அவனின் கழுத்துப் பகுதியில் சுடுவது போல இருந்தது.

அண்ணி!, நீங்கள் எவ்வளவு காலம் இப்படியே இருக்கப் போறியள்?

எனக்கென்ன இவ்வளவு காலமும் இருந்து விட்டன். ஏதோ நயனியை நல்ல வழியில் விட்டால் சரி

உங்கட மனதைத் தொட்டுச் சொல்லுறியளே?

அவள் மௌனமாக இருந்தாள்.

செந்தூரன் நீங்கள் சின்னப் பிள்ளை அனுபவம் போதாது. வாழ்க்கை என்பது அழுக்குப் படிந்த ஆடை இல்லை. அடிக்கடி மாற்றிக் கொள்ள

நான் வெளிப்படையாகவே கேட்கிறேன். உங்கட மனதைத் தொட்டுச் சொல்லுங்கோ.

வாழ வேண்டும் என்ற ஆசை.... ஏக்கம்..... ஒன்றும் இல்லை?

அவள் மௌனமாக இருந்தாள்.

உங்களுக்கு விருப்பமென்றால் நான் அந்த வாழ்க்கையை தர....

அவன் முடிக்கமுதலே கன்னத்தில் பளார் என்று அறைந்து விட்டு சைக்கிளிலிருந்து இறங்கி வீட்டிற்குள் ஓடினான் தாரணி.

செந்தூரன் தன் கன்னத்தைத் தடவிக் கொண்டு அவனின் அருகில்போய் நின்று கொண்டான்.

பேய் மழை ஓய்ந்திருந்தது. மண்ணுடன் சேர்ந்து மழைநீர் வெள்ளமாக ஓடியது.

மழை வடிந்த மண்பகுதி இறுக்கமாக இருப்பதுபோல அவளின் உள்ளமும் இறுகிப்போயிருந்தது.

நான் வேலியில்லாத தோட்டம் மாதிரி, யாரும் எதையும் சொல்லலாம் கேட்கலாம். எனது எண்ணங்கள்.... விருப்பங்கள்.... இதை யாரும் கணக்கிலெடுக்கமாட்டார்கள்.

தாரணி சாமர்த்தியச் சடங்கிற்கான காரியங்களை ஒவ்வொன்றாகத் திட்டமிட்டுச் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

அப்பா வருவாரா அம்மா?

எனக்கு என்ன தெரியும் மகள்? என்று சொன்னாலும் மனதில் வருவாரென்ற எதிர்பார்ப்புடன் அவனுக்கும் உடுப்பு வாங்கி அடிப்பெட்டிக்குள் வைத்திருந்தாள்.

இவ்வளவு கால இடைவெளிக்குப் பிறகு.....?

மெலிந்து ..... கொழுத்து..... எப்படி இருப்பார்?

நாள் நெருங்கியது. பிரணவனிடமிருந்து எதுவித பதிலும் இல்லை.

இங்கு நல்வரவு போடு.

அங்கே மணவறை வைப்பது பொருத்தம்.

அண்ணி வாழைக்குலை முன்னுக்குக் கட்டவேணுமா?

இளனீர் குலையும் கட்டலாம் தானே.

இப்படி ஒவ்வொன்றாக அவளையும் கேட்டு ஓடியோடி வீட்டு அலங்காரம் தொடக்கம் சகல அலுவல்களையும் தன் சிநேகிதர்களோடு சேர்ந்து செய்து கொண்டிருந்தான் செந்தூரன்.

செந்தூரன் இரவு முழுவதும் நித்திரை கொள்ளவே இல்லை.

பெத்துப் பெருகியவை வாங்கோ. பிள்ளைக்கு பால் வைப்பதற்கு.

நயனியை மாமியார் அழைத்துக் கொண்டு போக தாரணி பின்னால் போகிறாள்.

ஏனோ அவளிற்கு இயக்கமில்லாத மாதிரி மனம் சலித்துப் போனது.

தாயும் தகப்பனும் சேர்ந்து நின்று செய்யும் போது அந்தப் பிள்ளைக்கு அதுவே, ஆசிமாதிரித் தானே.

விதவையைப் போல மற்றவர்களின் உதவியை எதிர்பார்த்து.... அவர்களின் விருப்பங்களிற்கு முக்கியம் கொடுத்து...

நயனிக்கு னெிக்கிடுத்திக் கொண்டிருக்கினம். வாறவையைக் கவனிக்க ஆக்கள் இல்லை.

இரண்டு கைகளிலும் முகத்தைத் தாங்கியபடி யோசித்துக் கொண்டிருந்த தாரணியை.

கையைப்பிடித்து எழும்புங்கோ அண்ணி, கெதியாய் வெளிக்கிடுங்கோ.

செந்தூரன் சீப்பை எடுத்து அவளிடம் கொடுக்கிறான். முகத்தில் விழுந்த தலைமயிரைக் கையால் ஒதுக்கிக் கொண்டு எழுகிறாள்.

வந்தவர்களை உபசரிக்காவிட்டால் குறை சொல்லுவார்கள். கெதியாய் வாங்கோ.

வூடோ பவுடரைக் கொட்டி கை கழுத்துஎல்லாம் பூசுகிறாள். ஏன் அப்படிச் செய்கிறேன் என்ற அர்த்தம் இல்லாமல்.

பொட்டு வைப்பதற்காக பேஸ்ட் ஐத் தேடியபோது எங்குமே கிடைக்கவில்லை..

சாமான்களை அங்கும் இங்கு இழுத்துப் போட்டு ஒதுக்கியதில்எங்கோ தவறிவிட்டது.

வெறும் குங்குமத்தை நெற்றியில் வைத்து அழுத்துகிறாள்.

முழுமை பெறாத அந்த பொட்டிலிருந்த குங்குமத்துகள்கள் அவளின் மூக்குப் பரப்பில் விழுந்து சிவப்பாக இருந்தது.

நயனி சாமி அறையில் வணங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

சரி பிள்ள அம்மாவையும் வணங்கி ஆசீர்வாதம் வாங்கு

நயனி தாயின் காலில் விழுந்த போது தாரணியின் கண்களிலிருந்த விழுந்த

கண்ணீர்த்துளி அவள் முதுகில் பன்னீர்த்துளியாக விழுந்து ஆசீர்வதித்தது.

ஆ அப்படிக் கொஞ்சம்.... இப்படி..... கொஞ்சம், சரி, சரி

"வீடியோ" வும் "போட்டோ" காரணம் தங்கள் கைவசரியைக் காட்டத் தொடங்கினர்.

காலையும் மாலையும் ஒரே சனம் உபசரிப்பில் களைத்துவிட்டாள் தாரணி.

நயனியும் சோர்வுடன் நித்திரையாகி விட்டாள்.

ஒவ்வொன்றாக ஒதுக்கிக் கழுவி எல்லாம் முடித்து அவள் நிமிர்ந்த போது இரவு பதினொரு மணியாகி இருந்தது.

செந்தூரனும் அலுக்காமல் வாங்கிய பொருள்களை எல்லாம் பக்கம் பக்கமாக எடுத்து வைத்தான்.

என்னதான் சிறப்பாகச் செய்தாலும் அந்த நிகழ்வில் பிரணவன் இல்லாதது பெருத்த ஏமாற்றமும் இழப்பாகவும் இருந்தது.

என்னுடைய வாழ்க்கையை வஞ்சித்து விட்டானே என்ற ஆத்திரம் அவளுள் ஒரு வெறியாக மாறியது.

விம்மி விம்மி அழுகிறாள்.

அந்த அழுகைச் சத்தம் கேட்டு உள்ளே வருகிறான். செந்தூரன்.

எல்லாம் நல்ல மாதிரிச் செய்தனிங்கள் தானே.

பிறகு ஏன் அழுகிறீர்கள்?

தாரணியிடமிருந்து எதுவித பதிலுமில்லை

அவளைப் பார்க்க அவனுக்கு என்னவோ போலிருந்தது.

அண்ணி! அண்ணீ ! அழாதேங்கோ. நீங்கள் அழுவதைப் பார்க்க... என்னால் தாங்க முடியவில்லை.

அவனின் குரல் தளதளத்தது.

.அன்று கன்னத்தில் விழுந்த அறை ஞாபகத்திற்கு வர மெதுவாக அந்தப் பகுதியைத் தடவிக் கொள்கிறான்.

அண்ணீ! என்னை நம்புங்கோ. அவன் ஆதரவாக அவளின் கண்ணீரை துடைத்து விடுகிறான்.

தாரணியின் விம்மல் மேலும் அதிகரிக்கிறது.

தனது காலடியில் தட்டுப்பட்ட பொருளைக் குனிந்து எடுத்த செந்தூரன்.

காலையில் தேனீங்க. இங்க கட்டிலுக்குக் கீழே உங்கட பேஸ்ட் கிடந்திருக்கு.

தேவையான நேரத்தில் எனக்கு எதுவுமே கிடைப்பதில்லை.

இனிமேல் எல்லாமே கிடைக்கும் அவளின் கைகளிற்குள் பேஸ்டை வைத்து முடியவன் அவளை மெதுவாக அணைத்துக் கொள்கிறான்.

தாரணிக்கும் அப்படி ஒரு ஆதரவு தேவைப்பட்டது போல மௌனமாக இருந்தாள்.

கண்ணீர்த்துளி அவள் முதுகில் பன்னீர்த்துளியாக விழுந்து ஆசீர்வதித்தது.

ஆ அப்படிக் கொஞ்சம்.... இப்படி..... கொஞ்சம், சரி, சரி

"வீடியோ" வும் "போட்டோ" காரணம் தங்கள் கைவசியைக் காட்டத் தொடங்கினர்.

காலையும் மாலையும் ஒரே சனம் உபசரிப்பில் களைத்துவிட்டாள் தாரணி.

நயனியும் சோர்வுடன் நித்திரையாகி விட்டாள்.

ஒவ்வொன்றாக ஒதுக்கிக் கழுவி எல்லாம் முடித்து அவள் நிமிர்ந்த போது இரவு பதினொரு மணியாகி இருந்தது.

செந்தூரனும் அலுக்காமல் வாங்கிய பொருள்களை எல்லாம் பக்கம் பக்கமாக எடுத்து வைத்தான்.

என்னதான் சிறப்பாகச் செய்தாலும் அந்த நிகழ்வில் பிரணவன் இல்லாதது பெருத்த ஏமாற்றமும் இழப்பாகவும் இருந்தது.

என்னுடைய வாழ்க்கையை வஞ்சித்து விட்டானே என்ற ஆத்திரம் அவளுள் ஒரு வெறியாக மாறியது.

விம்மி விம்மி அழுகிறாள்.

அந்த அழுகை சத்தம் கேட்டு உள்ளே வருகிறான். செந்தூரன்.

எல்லாம் நல்ல மாதிரிச் செய்தனிங்கள் தானே.

பிறகு ஏன் அழுகிறீர்கள்?

தாரணியிடமிருந்து எதுவித பதிலுமில்லை

அவளைப் பார்க்க அவனுக்கு என்னவோ போலிருந்தது.

அண்ணி! அண்ணீ ! அழாதேங்கோ. நீங்கள் அழுவதைப் பார்க்க... என்னால் தாங்க முடியவில்லை.

அவனின் குரல் தளதளத்தது.

அன்று கன்னத்தில் விழுந்த அறை ஞாபகத்திற்கு வர மெதுவாக அந்தப் பகுதியைத் தடவிக் கொள்கிறான்.

அண்ணீ! என்னை நம்புங்கோ. அவன் ஆதரவாக அவளின் கண்ணீரை துடைத்து விடுகிறான்.

தாரணியின் விம்மல் மேலும் அதிகரிக்கிறது.

தனது காலடியில் தட்டுப்பட்ட பொருளைக் குனிந்து எடுத்த செந்தூரன்.

காலையில் தேவனீங்க. இங்க கட்டிலுக்குக் கீழே உங்கட பேஸ்ட் கிடந்திருக்கு.

தேவையான நேரத்தில் எனக்கு எதுவுமே கிடைப்பதில்லை.

இனிமேல் எல்லாமே கிடைக்கும் அவளின் கைகளிற்குள் பேஸ்டை வைத்து மூடியவன் அவளை மெதுவாக அணைத்துக் கொள்கிறான்.

தாரணிக்கும் அப்படி ஒரு ஆதரவு தேவைப்பட்டது போல மௌனமாக இருந்தாள்.

தயாளன் சீலையைக் கொடுக்க வங்கிக் கொண்டே எனக்கு விருப்பமான சிவப்புநிறம், நல்லாய் பிடிச்சிருக்கு.

உங்களுக்கு சீலையும் எடுக்கத் தெரியும் பிறகு எனக்கென்ன குறை?

உமக்கு இன்னும் என்னைப் பற்றிச் சரியாத் தெரியேல்ல காலப்போக்கில எல்லாம் தெரிய வரும்.

வசந்தி கனகாம்பரம் ஒவ்வொன்றையும் புரட்டிப் புரட்டிப் பூக்களைப் பிடுங்கும் போது தயாளனும் உதவிக்கு வந்தான்.

புதுச்சீலை.... கனகாம்பரச் சரம் எனக்கில்லையா?

என்னை விட்டு விட்டு இரண்டு பேரும் மட்டும் போகிறீர்களா? எவ்வளவு சரியில்லாத வேலை?

மாலா பொய்க் கோபத்துடன் வந்தாள்.

நான் இராமனாய் போகலாம் என்று தான் நினைக்கிறேன்.

நீ முருகனாய் வரச் சொன்னால் எனக்குப் பிரச்சினை இல்லை என்றதும் வசந்தியையும் ஒரு சொல்கேட்டால் நல்லது..... தயாளன் இழுக்க.

போங்கத்தான் எல்லாம் பகிடிதான் உங்களுக்கு. மாலா சிணுங்கினாள்.

மறுநாளின் விடிவிற்காக ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்த போது எங்கோ பட படவென வெடிச்சத்தம் கேட்டது.

மூன்று ஆமிக்காரனைச் சுட்டாச்சாம்

தெருவெல்லாம் வெறிச்சோடி ஆளரவமே அடங்கிவிட்டது.

பகலைவிட இரவு நேரம் தான் பயங்கரமாக இருக்கும்.

ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு கையால் சைகை செய்து, அஞ்சி.... ஒடுங்கி.... நான்கு சுவருக்குள் மூச்சுக் காற்று முட்டி மோத.

"முகட்டு வளையில் ஒரே பல்லி சொல்லுது" எனக்குப் பயமாய் இருக்கு. அப்பா சாகிற

ஆத்துக்குப் பக்கத்தில் வசந்தியினதும், மாலாவினதும் பிணம் கிடந்ததாம்.

ஐயோ அந்தப் பிள்ளையின்ர பூவையும் பொட்டையும் தான் பறிச்சாங்கள் கிளிக்குஞ்சுகள் போல இந்தக் குமர்பிள்ளையனை இப்படிச் செய்தாங்களே.

ஒவ்வொருவரும் தத்தமது கருத்துக்களைச் சொல்லி விட்டுத் துக்கம் தாளாமல் வாயைச் சீலையால் மூடிக் கொண்டு குலுங்கிக் குலுங்கி அழுகிறார்கள்.

பாரத் துவக்கெடுத்து பாராமல் சுட்டானோ
சீனத்துவக்கெடுத்து சீக்கிரமாய் சுட்டானோ
பொன்னான மேனியிலே பொல்லாங்கு செய்தாரோ....

மாரடித்து அழுவோரும்.... ஒப்பாரி படித்து அழுவோரும், அழுகிறார்கள்.

நித்தியாவில் எந்தவிதச் சலனமும் இல்லை.

காளிகோயிலுக்கு உடுத்திப்போக இருந்த புதுச்சீலை கனகாம்பரச் சரம் வசந்தியின் பிணத்தை அலங்கரிக்கிறது.

ஐயோ! வசந்தி என்னை விட்டு விட்டுப் போக. உனக்கு எப்படி மனம் வந்தது? தயாளன் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதபோது கண்கலங்காதவரே இல்லை.

எங்கட வீட்டில் நாலு பிணம் கிடப்பதைபோல நானும் நாலுபேரையாவது.... பால்மணம் மாறாதா நித்தியாவின் மகன் வினோத் கூறிய போது வாயைப் பொத்தி தம்முடன் அணைத்து ஆறுதல் கூறினார்கள் பலர்.

"அரக்கரோர் அழிவு செய்து கழிவரேல்அதற்கோர் குரக்கினத் தரசைக் கொல்ல மறுநெறி கூற்றிறோ".

என்று இராமனின் அம்புப்பட்டுக் குற்றயிராகக் கிடந்த வாலி கேட்ட கேள்வி தான் எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது. இதுதான் எங்கட விதிபிள்ள வெற்றிலைபாக்கை மென்று கொண்டே பண்டிதர் வாத்தியார் ஆறுதல் சொல்ல முனைகிறார்.

புயலுக்குப் பின்னால் ஏற்படும் அமைதியைப் போல நித்தியா யாருடைய பேச்சையும் கருத்தில் எடுக்காது மௌனமாகவே இருந்தாள்.

எல்லாம் முடிந்த கதையாகி விட்டது.

பாவம் இளம் குடும்பம், வாழ வேண்டிய வயது தனிமரமாய் எல்லாவற்றையும்எப்படிச் சமாளிப்பனோ....

இந்த ஆறுதல்வார்த்தைகளைத் தவிரவேறெதுவும் கிடைக்கவில்லை.

தாயாய்..... தந்தையாய் அனைத்தையும் தனியொருத்தியாக நின்று சமாளிக்க அவள் பட்டபாடு கடவுளிற்கு மட்டும் தான்தெரியும்.

பிள்ளைகளை வளர்ப்பதற்குப் பட்ட கஸ்டத்தைவிட வளர்ந்த பிறகு அவர்களை ஒவ்வொருவர் கையில் ஒப்படைக்கும் வரை நித்தியாவின் கண்கள் மூடுவதே இல்லை அடிக்கடி மாலாவும் வசந்தியும் அவள் கண்முன் நிழலாடுவார்கள். ஏனம்மா இப்படிப் பயந்து சாகிறீர்கள்?

மகன் வினோத் கேட்கும் போது தனது பிள்ளைகளிற்கு தங்கள் குடும்பத்திற்கு நடந்த கொடுமை பற்றி விவரிப்பாள்.

பருவமடைந்த தனது இரண்டு பெண்களையும் பாக்கும் போது.

திருமணம் செய்து பார்க்க வேண்டிய தனது சகோதரிமாருக்கு பிணத்திலே குளிப்பாட்டும் நிலைவந்ததே. என குலுங்கி அழுது கொண்டு உடைகளைக் கழைந்த போது ஐயோ, பெண்ணோடு பிறக்காதவங்களே.... இப்படி... ஐயோ.... ஐயோ....

ஒவ்வொரு பெண்களும் கொதித்தெழுந்து, சபித்தது நித்தியா இரண்டு கைகளாலும் முகத்தை மூடிக் கொண்டு திரும்பி வந்தது..... படம் போலமனத்திரையில் ஓடும்.

தினமும் சாமக்கோழி கூவிய பிறகு பிள்ளைகளின் காலடியில் இருந்து கொண்டே தூங்குவாள் நித்தியா.

அம்மா இப்ப புதிசாய் வந்திருக்கிற ஆமிக்காரன் அவ்வளவு நல்லவனாய் தெரியேல்ல.

தான் கவனித்ததை மகனும் கவனித்திருக்கிறான், என நினைத்தவன் அதுக்கு என்ன மகன் செய்ய?

அக்காவை போகும் போது வரும் போது ஒரு சிரிப்புச் சிரிப்பர். எனக்கு ஆத்திரம் தான் வாறது.

நித்தியாவின் மனம் பகீரென்றது. அவளுக்கும் அவனின் போக்கும் பார்வையும் சரியில்லாமல் தான் தெரிந்தது.

இன்டைக்கு உங்கட அப்பா எங்க? என்று கேட்டவர்

நீ என்ன சொன்னனீ?

நான் வெளிநாட்டில் என்று பொய் சொன்னனான்,

இதையே சாட்டாய் வைத்துக் கொண்டு ஏன் பொய் சொன்னாய் என்று வரப்போகிறான்.

வரமாட்டான் என்று தான் சொன்னனான். கெதியில் இந்த இடத்தை விட்டு வேற எங்காவது போகவேணும் அம்மா.

மகன் பாதுகாப்பென நினைத்துச் சொன்ன பொய் என்ன பயங்கரமாக முடியுமோ என பயந்தாள் நித்தியா.

ஐயோ..... அம்மா..... இல்ல..... கனவு கண்டு புலம்பும் மகனைப் பார்க்கிறாள்.

அந்தமுகம் அவளின் கணவனையும், அவனுடன் வாழ்ந்த வாழ்க்கையையும் நினைவுக்குக் கொண்டுவருகிறது.

இப்படி ஒருதீபாவளிக்கு முதல்நாள் இரவு..... நடந்த சம்பவங்கள் மனத்திரையில் ஒடுகிறது.

டொக்.... டொக்... கதவு தட்டப்படுகிறது.

நித்தியா அப்படியே உறைந்து போய் வாசல் கதவைப் பார்க்கிறாள்.

நெடுநேரமாக அசைவாட்டம் இல்லாது குறிபார்த்துக் கொண்டிருந்த பல்லி.... "லபக்"....அதன் வாயக்குள் கரப்பொத்தான் இரையாகிறது.

கதவை மெதுவாகத் திறந்து பார்க்கிறாள். அதே.... அதே.... புதிய ஆமிக்காரன் பாய்ந்து கையைப் பிடிக்கிறான். சாராய வாடை மூக்கைத் துளைக்கிறது.

பருந்தின் கையில் அகப்பட்ட கோழிக்குஞ்சு போலநடுங்கிய நித்தியா சைகை செய்து விட்டு உள்ளே போகிறாள்.

பிள்ளைகள் நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்படியே உள்பக்கமாக ஒடிவிடலாமா.... ஒடினால்...

ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளும் கண்முன்னால் நிழலாடுகிறது.

வசந்தி மாலாவின் கதறல்...

நான்கு பிணங்கள்.... பிணத்தில் கண்ட காட்சி...

கலைந்திருந்த போர்வையை எடுத்து பிள்ளைகளிற்கு சரிசெய்து போர்த்திவிட்டு விரைவாக வெளியே வந்தாள்.

முன்னால் போனவனைப் பின்பற்றி அவள் போய்க்கொண்டிருந்தாள்.

தனது மனதை நெருடிய அந்தத் தாயின் அனுபவத்தைக் கருவாகக் கொண்டு எழுதிய கதையின் முடிவு சரிதனா என்று திரும்பத் திரும்ப யோசித்தாள் மதுமிதா. பலிக்கடாவாக மாறிக் கொண்டு வரும் பெண்கள் சமுதாயத்தின் அவலங்கள் இதைவிட சோகமானதாகத் தான் இருக்கிறது. இந்த நிலைக்கு மாற்றுவழி தெரியும் வரை கதை என்ன. நிஜமாகக்கூட இத்தகைய முடிவுகள் தான் உண்மையானவையாக இருக்கின்றது. அதற்கு இப்படியான ஊர்வலங்களும் ஒரு வகையில் அர்த்தமுள்ளவை தான் என மனதைத் தேற்றிக் கொண்டாள் மதுமிதா.

இந்நாலாசிரியை.....

யாழ்ப்பாணம் - பண்ணாகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட திருமதி நாகராணி சீதரன் திருகோணமலையை வதிவிடமாகக் கொண்டவர். இலக்கிய நயம்படைத்த இனியவர். கட்டுரை , கவிதை, சிறுகதை எனப்பல துறைகளிலும் தடம்பதித்துள்ளவர். இவரது கவிதைகளையும், சிறு கதைகளையும் படித்துள்ளேன். கவிதை, சிறுகதைப் போட்டிகளில் பல பரிசில்களைத் தட்டிக் கொண்டவர்.

தமிழை சிறப்புப் பாடநெறியாகக் கற்ற பட்டதாரியாகவும், நல்லாசிரியராகவும் விளங்கி தற்போது திருகோணமலை கல்வி வலததில் தமிழ் மொழிப்பாட ஆசிரிய ஆலோசகராகக் கடமைபுரிகின்றார். சமூகத்தின் சீர்கேடுகள் மனதில் தைக்கும்போது அதனை அலசி கலை வடிவம் கொடுத்து ஒரு கட்டமைப்புக்குள் எழுத்துருக் கொடுத்து வாசிப்போரின் உள்ளத்தையும் அதில் ஈர்த்தெடுக்க வைப்பது ஒரு எழுத்தாளரின் பங்காகும். இன்றைய நமது சமூக வாழ்வியல் நாளாந்தம் நலிந்து கொண்டு போவதற்கு யார் காரணம்? மனித மனங்களின் சலனங்கள் ஆறாத் துயரக் கடலில் சிக்கி அல்லலுறும் சனங்கள், ஆண்கள் பெண்கள், குழந்தைகள் இவர்கள் நமது கண்முன்னே நிற்பவர்கள். இவர்களது அன்றாடச் சிக்கல்களைக் கருவாகக் கொண்டு எழுதிவருபவர்தான் ராணி சீதரன்.

இவரது ஆக்கங்களுக்கு நல்ல வரவேற்புக் கிடைக்கும் என்பது எனது திடமான நம்பிக்கை. இவரது ஆக்கங்கள் தொடர்ந்து வெளிவரவேண்டும். தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் அதற்கு ஆதரவு தரவேண்டும் என யாசிக்கிறேன்.

கேணிப்பித்தன்